

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΜΑΝΔΡΕΚΑ

ΤΟ
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ
ΠΟΝΟΥ

2022

ΑΘΗΝΑ

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Η Καλλιόπη Μανδρέκα γεννήθηκε στην Αθήνα το 1991. Αποφοίτησε από την Ανωτέρα Δραματική Σχολή του Θεάτρου Έχνης Κάρολος Κουν και του τμήματος Θεατρικών Σπουδών της Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών. Το 2020 άρχισε να φοιτά στο Διδρυματικό Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών «Δημιουργική Γραφή» του Παιδαγωγικού Τμήματος Νηπιαγωγών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6947519741

Email: kalliopimandreka@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Μάνο Κουνουγάκη.

Το θεατρικό έργο *Το Ξενοδοχείο του Πόνου* της Καλλιόπης Μανδρέκα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Τα πρόσωπα

Χορευτής (Σέβι)

Μασκότ

Προπ

Εξόριστος 1 και 2

Γυναίκα και Νοσοκόμα

Πατέρας, Μητέρα και Αδερφή

Άνδρας 1, 2, 3 και Σερβιτόρα

Θεατρίνα 1 και 2

Κυρία και Κύριος

Τίτι, Τάκα και Τούκου

Περίληψη

Ο Σέβι είναι ένας νεαρός χορευτής μπαλέτου, ο οποίος προετοιμάζεται για τον πρώτο του μεγάλο χορό μπροστά σε κοινό. Στην τελευταία πρόβα, σπάει το πόδι του και ο Προπ, ο προπονητής του, τον παρατάει. Τότε εμφανίζεται ο Μασκότ, ο οποίος τον προσκαλεί στο Ξενοδοχείο του Πόνου, που κατοικούν όλοι οι πονεμένοι. Ο Σέβι, παρά τις αμφιβολίες του, αρχίζει να ανακαλύπτει τα δωμάτια: Στο Λευκό, εμφανίζονται οι Εξόριστοι, που συνεχώς τσακώνονται, μετανιώνουν και τραγουδάνε. Στο Δωμάτιο του Πόθου, μια γυναίκα θέλει να τον σκοτώσει από έρωτα και στο Γυάλινο, η οικογένεια του τον πιέζει να γίνει άντρας. Στο Χρυσό, οι ιδιοκτήτες του ξενοδοχείου τον βασανίζουν και στο δωμάτιο του Φωτός αυτοσχεδιάζει με δύο ξεπεσμένες θεατρίνες. Τέλος, στο Δωμάτιο του Πόνου, αποφασίζει να σταματήσει να προσπαθεί και τότε ο Τίτι, ο Τάκα και ο Τούκου, τον καλωσορίζουν στο δωμάτιο του Τίποτα.

1^η ΣΚΗΝΗ

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είμαι χορευτής. Είμαι ο χορευτής. Ετοιμάζομαι. Προετοιμάζομαι για τον χορό μου. Χτενίζω τα μαλλιά μου και βάζω λευκή πούδρα. Δεν πρέπει να φαίνεται καμία ατέλεια. Είναι ο χορός μου. Μαύρο μολύβι κάτω από τα μάτια. Πρέπει να φαίνεται καθαρά το βλέμμα, ο στόχος! Προσαρμόζω καλά το κορμάκι στο στήθος μου, όλα λεία, μαλακά, ο αέρας να γλιστρά στο σώμα και τέλος, οι μαύρες πουέντ. Έχουν εκδορές, αλλά κανείς δεν θα παρατηρήσει τα παπούτσια μου. Στον χορό, όλοι περιμένουν το πέταγμα. Δεν τους νοιάζει ο πόνος, ούτε οι πληγές. Τους νοιάζει το πέταγμα. Είμαι χορευτής. Περπατάω στις μύτες των ποδιών και τα βλέπω όλα από ψηλά. Είναι ωραία. Οχτώ ώρες προπόνηση τη μέρα, για ένα πέταγμα. Κι όμως είναι ωραία. Είμαι ο χορευτής. Δεν έχω βάρος. Ταυτίζομαι με τον αέρα. Είμαι ο χορευτής και όλοι αυτό περιμένουν από μένα. Να πετάξω. Πρέπει να πετάξω. Πρέπει να τους δείξω ότι μπορώ, ότι άξιζε η στέρηση, ο πόνος, άξιζε. Τα πέλματά μου πονάνε μα πρέπει, πρέπει να πετάξω. Σήμερα θα το κάνω. Σήμερα είναι η μεγάλη μέρα. Ο μεγάλος χορός. Σήμερα θα τα καταφέρω. Είμαι ο..

Καλησπέρα. Σας ευχαριστώ που ήρθατε. Με τιμά η παρουσία σας. Είμαι έτοιμος. Μπορούμε να αρχίσουμε. Μπορεί αυτά που θα δείτε να σας φοβίζουν, αλλά κρατηθείτε. Για να πετάξω, πρέπει πρώτα να συρθώ. Μην φοβηθείτε. Κρατηθείτε και η απογείωση θα σας αποζημιώσει. Μην φοβηθείτε. Η ηδονή έρχεται ακριβώς εκεί που η πτώση είναι σίγουρη. Θα βάλω τον καθρέφτη μου εδώ. Θέλω να με βλέπω. Θα μας χωρίζει το άλλο μου μισό. Μόνο όταν φτάσω πιο πάνω από αυτό θα μπορέσω να σας δω.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ χορεύει. Μαγεύει με τις μαλακές κινήσεις του. Κάνει ένα μεγάλο άλμα και πέφτει.

Έπεσα. Ανοίξτε τα φώτα. Έπεσα. Το πόδι μου. Βοήθεια! Σας παρακαλώ, δεν μπορώ να το κουνήσω.

ΜΑΣΚΟΤ: Με φώναξε κανείς;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Σας παρακαλώ, βοηθήστε με. Μάλλον, έσπασα το πόδι μου.

ΜΑΣΚΟΤ: Μα πώς το σπάσατε, αγαπητέ; Δεν προσέχετε; Τα πατώματα αυτόν το καιρό δεν είναι σταθερά. Γλιστράνε, αγαπητέ. Θα έπρεπε να προσέχετε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είμαι χορευτής. Είναι η δουλειά μου. Πρέπει να πέφτω και να σηκώνομαι. Αυτό πρέπει να κάνω. Αύριο είναι ο μεγάλος χορός. Το πέταγμα. Τι θα κάνω;

ΜΑΣΚΟΤ: Πονάτε αγαπητέ;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι.

ΜΑΣΚΟΤ: Υπέροχα! Συγχαρητήρια! Για να σας δω.. Είστε ότι πρέπει. Λέγομαι Μασκότ και κερδίσατε μια θέση στο Ξενοδοχείο μας. Για να δω, για σιγουριά.

Ο ΜΑΣΚΟΤ τον πιέζει στο πληγωμένο πόδι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: (Ουρλιάζει) Μα τι κάνετε; Πονάω!

ΜΑΣΚΟΤ: Εδώ;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: (Ουρλιάζει πιο πολύ) Σταματήστε! Τι κάνετε;

ΜΑΣΚΟΤ: Φανταστικό! Υπέροχο! Αγαπητέ, εσείς είστε ένα θαύμα. Για να δω κι εδώ. Τίποτα. Μήπως εδώ;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Το πόδι μου χτύπησα.

ΜΑΣΚΟΤ: Εντάξει. Αρκεί. Λοιπόν, αγαπητέ μου, το ξενοδοχείο μας αποτελείται από δεκαπέντε πανάκριβα δωμάτια, τελευταίας τεχνολογίας και συστημάτων περιβαλλοντικής διαχείρισης, τεχνικές οικολογικού σχεδιασμού, τεχνολογίες καθαρότερης παραγωγής, παρακολούθηση του κύκλου ζωής των προϊόντων και πολλά άλλα, που αξίζει να τα ανακαλύψετε μόνος σας. Τα δωμάτια μας, έχουν διακοσμηθεί από τους μεγαλύτερους αρχιτέκτονες και διακοσμητές εσωτερικών χώρων του κόσμου και επιπλέον, χωρίς κανένα επιβαρυντικό κόστος, εσείς μπορείτε να τα δείτε όλα και να επιλέξετε αυτό που σας ταιριάζει. Όλα αυτά για σας! Για να απολαύσετε τον πόνο σας με κάθε ευχαρίστηση. Εγώ έχω την τιμή να παρουσιάζω αυτούς τους χώρους σε ανθρώπους σαν κι εσάς. Εσείς! Ω, ναι εσείς, είστε ο τυχερός! (Τον πιέζει στο πόδι) Πονάτε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: (Ουρλιάζει) Πολύ.

ΜΑΣΚΟΤ: Υπέροχα! Το ξενοδοχείο μας, σας περιμένει! Οι πόρτες είναι ορθάνοιχτες για σας! Μην χάσετε την ευκαιρία.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα εγώ είμαι χορευτής. Τι δουλειά έχω εκεί μέσα;

ΜΑΣΚΟΤ: Αγαπητέ μου, είστε ένας χτυπημένος χορευτής. Είναι πολύ πιθανό να μην καταφέρετε να ξαναχορέψετε. Είναι πολύ πιθανό, αυτός ο πόνος της αδράνειας, να χωθεί μέσα στο σώμα σας, να τρυπήσει τα σωθικά σας και να φτάσετε σε σημείο να μην μπορείτε να ανασάνετε. Ο πόνος τότε θα είναι η μοίρα σας.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ένα απλό σπάσιμο είναι! Φυσικά και θα ξαναχορέψω. Δεν έχω ζωή χωρίς τον χορό. Φύγετε. Έχω προπόνηση. (Σηκώνεται, κάνει μια κίνηση και πέφτει.) Ένα στραμπούληγμα είναι. Αν του βάλω λίγο πάγο, μέχρι αύριο θα γίνει καλά. (Κάνει μια πιρουνέτα και ξαναπέφτει) Δεν μπορώ σήμερα. Θα μπορέσω αύριο.

ΜΑΣΚΟΤ: Όλοι τα ίδια λέτε. Έχει καταντήσει αστείο. Δεν θα μπορέσετε ούτε σήμερα, ούτε αύριο. Γι' αυτό σας προσιαλώ στα δωμάτια του πόνου. Αλλιώς τι νόημα θα είχε; Έχω κι άλλες δουλειές, ξέρετε και έχω ήδη καθυστερήσει. Τι ώρα είναι; Της προηγούμενης δεσποινίδας, της πήρε 3 χρόνια για να το καταλάβει. Ανυπόφορη! Εσείς πόσο χρόνο θέλετε, για να δείτε ότι δεν έχετε άλλη επιλογή;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν θέλω να πονάω. Θέλω να χορεύω.

ΜΑΣΚΟΤ: Είστε σίγουρος ότι το ένα δεν προϋποθέτει το άλλο;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Έχετε δωμάτια χορού;

ΜΑΣΚΟΤ: Έχουμε άρσης βαρών, σκαψίματος... Μπορεί να βρούμε κάτι αργότερα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Έχετε;

ΜΑΣΚΟΤ: Πονάτε όταν χορεύετε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Όχι.

ΜΑΣΚΟΤ: Τότε γιατί να βάλουμε; Δωμάτια πόνου πουλάμε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Σας ευχαριστώ, δεν θα πάρω! Εγώ είμαι χορευτής. Πρέπει να φύγετε. Έχω προπόνηση σε λίγο και θέλω να ζεστάνω το πόδι μου.

ΜΑΣΚΟΤ: Το πόδι σας θέλει χειούραση. Δεν μπορεί να χορέψει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μπορεί.

ΜΑΣΚΟΤ: Όπως θέλετε. Δεν θα σας πιέσω άλλο. Το ξενοδοχείο μας απευθύνεται σε ανθρώπους, που έχουν πραγματικά ανάγκη τις υπηρεσίες μας και συγκεκριμένα σε αυτούς που ξέρουν την ανάγκη τους. (Του σηκώνει το πόδι και το αφήνει να πέσει κάτω. Ο χορευτής ουρλιάζει). Τρελαίνομαι!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Φύγετε από δω ΤΩΡΑ! Ηλίθιε άνθρωπε!

ΜΑΣΚΟΤ: Σας χαιρετώ! Και κάτι τελευταίο. Το δωμάτιο του πόνου είναι βάλσαμο όταν όλοι σας έχουν προδώσει και η μοναξιά αποτελεί το μόνο καταφύγιο.

Ο ΜΑΣΚΟΤ φεύγει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Έχω προπόνηση. Πρέπει να προετοιμαστώ! Θα το ζεστάνω και σε λίγο δεν θα νιώθω τίποτα! Όλα είναι στο μυαλό. Δεν πονάω! Περπάτα! Μην πονάς! Περπάτα! Είμαι χορευτής. Ο χορευτής! Θα ξαναχορέψω και θα κάνω το μεγάλο άλμα! Σήμερα! Μπορώ να το κάνω! Περπάτα! Μην με απογοητεύεις. Περπάτα! Πονάει. Περπάτα! Όχι, δεν πονάει. Δεν πονάω. Περπάτα! Ορίστε! Τα κατάφερα!

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ χορεύει, αλλά είναι εμφανής η κόπωση και ο πόνος.

2^η ΣΚΗΝΗ

ΠΡΟΠ: Καλησπέρα κύριε. Βλέπω, έχετε βρει ένα δικό σας προσωπικό ρυθμό, που θα έλεγε κανείς ότι θα μπορούσε να διεγείρει τα πλήθη. Συνεχίστε, παρακαλώ. Μην σταματάτε. Ακριβώς εκεί πρέπει να αναπνεύσετε. Μην ξεχνάτε την ανάσα. Η ανάσα σας κρατάει ψηλά. Η ανάσα είναι ο αέρας που χρειάζεστε για να μην σιάσετε. Αναπνεύστε, παρακαλώ. Κύριε, θα αναπνεύσετε; Θα σιάσετε. Δεν θέλει βάρος. Ιδρώνετε. Είναι λογικό. Το σώμα αντιστέκεται. Έτσι δεν είναι; Το σώμα αντιδρά. Το σώμα θέλει μόνο να κάθεται και να απολαμβάνει. Εσείς όμως, μην ξεχνιέστε. Χορέψτε! Μα μην σταματάτε, κύριε. Θέλει κι άλλο. Θέλει πιο πολύ. Ο πόνος διεγείρει. Ο πόνος μας κρατάει όρθιους. Πονέστε, κύριε. Κι άλλο. Μην αφήνετε τον εαυτό σας λεπτό ήρεμο. Κι άλλο, κι άλλο. Αυτό το τρεμούλιασμα των χειλιών, η αίσθηση ότι χάνετε τον κόσμο κάτω από τα πόδια σας, αλλά θυμηθείτε. Τα πόδια σας δεν τα χρειαζόμαστε. Θέλουμε τα φτερά σας.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ κάθεται κάτω και περιμένει τον ΠΡΟΠ να τελειώσει τον μονόλογό του.

Ανυψωθείτε! Πετάτε! Μπράβο! Μπράβο! Πετάζτε! Και τώρα είναι η στιγμή που όλοι περιμέναμε. Το εμπρόσθιο σάλτο με το στήθος έξω. Έξω το στήθος. Μην το ξεχνάτε. Η μεγάλη ανάσα και η καρδιά προτεταμένη. Η καρδιά μπροστά.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: (Χειροκροτώντας) Συγχαρητήρια, Προπ. Είσαι ο καλύτερος!

ΠΡΟΠ: Κύριε, τι κάνετε εκεί;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Σε καμαρώνω.

ΠΡΟΠ: Εγώ πρέπει να σας καμαρώνω.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είπα να ξεκουραστώ λίγο.

ΠΡΟΠ: Είστε χορευτής, κύριε. Οι χορευτές δεν ξεκουράζονται. Οι χορευτές παλεύουν. Δεν χαζεύουν. Οι χορευτές είναι μαχητές. Σηκωθείτε. Θα σας σκουπίσω εγώ. Πιείτε λίγο νερό και πάμε. Πάμε! Αύριο είναι η μεγάλη μέρα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν μπορώ να χορέψω, Προπ. Έσπασα το πόδι μου.

ΠΡΟΠ: Δικαιολογίες. Ο φόβος πριν τον αγώνα. Τρύπωσε μέσα σας και κλαψουρίζετε σαν μικρό μυρμήγκι. Οι ψευδαισθήσεις του 'δεν μπορώ'. Τα φαντάσματα του σκότους. Σηκωθείτε! Δεν έχετε τίποτα!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Προπ, αλήθεια δεν μπορώ.

ΠΡΟΠ: Είναι στο μυαλό σας αυτές οι δειλές σκέψεις. Εσείς δεν είστε δειλός! Ποιος ήρθε και σας ανακάτεψε; Πού είναι η δύναμή σας; Τόσα χρόνια προετοιμάζεστε. Δεν

μπορείτε να τα παρατήσετε τώρα. Μην αφήσετε τον φόβο να σας μικρώνει. Σηκωθείτε! Πρέπει να σας μετρήσω. 1.87. Ορίστε! Δύο πόντους κάτω. Ο φόβος πρόλαβε και σας συρρίκνωσε. Γρήγορα διατάσεις! Πάμε! Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, έξι, επτά, οχτώ. Μην σταματάτε! Σηκωθείτε! Τρέξτε! Πιο γρήγορα! Μην πονάτε! Σταματήστε να πονάτε! Πιο γρήγορα! Μην λυπάστε! Πιο πολύ! Είναι η ώρα! Σηκωθείτε! Τώρα πιάστε αυτό και σηκώστε το! Ψηλά! Πιο ψηλά! Σηκώστε όλο το βάρος! Ζυγίζει όσο και το δικό σας! Σηκώστε το! Και τώρα χαμογελάστε! Έτσι μπράβο! Μα κύριε, κλαίτε; Τι συμβαίνει;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Νιώθω λίγο κουρασμένος. Δεν φοβάμαι. Απλά πονάω.

ΠΡΟΠ: (χαστουκίζοντάς τον) Μην ξανακούσω για πόνο. Ακούσατε; (Τον ξαναχαστουκίζει) Δεν υπάρχει πόνος. Ο πόνος είναι στο μυαλό σας. Είστε χορευτής. Ο χορευτής! Ο πόνος είναι για τους δειλούς. Είστε δειλός; Απαντήστε!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Όχι δεν είμαι δειλός. Ο πόνος είναι για τους δειλούς. Θα χορέψω. Μπορώ!

ΠΡΟΠ: Δεν μπορείτε! Θέλετε! Πεθαίνετε για να χορέψετε!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Πεθαίνω.

ΠΡΟΠ: Είστε ο χορευτής.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είμαι.

ΠΡΟΠ: Είστε μεγάλος.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είμαι.

ΠΡΟΠ: Είστε όλα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είμαι.

ΠΡΟΠ: Είστε τα πάντα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είμαι τα πάντα.

ΠΡΟΠ: Είστε όλα όσα είστε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είμαι.

ΠΡΟΠ: Είστε κι αυτά που δεν είστε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Κι αυτά.

ΠΡΟΠ: Και αυτά που θα γίνονται, όταν θα είστε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: ΝΑΙ

ΠΡΟΠ: Και αυτά που πάντα ήσασταν πριν να είστε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι.

ΠΡΟΠ: Κι αυτά που δεν είστε και ούτε θα γίνεσαι ποτέ!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Κι αυτά, Προπ. Κι αυτά.

ΠΡΟΠ: Και αυτά που δεν είστε, θα είστε, όταν σταματήσετε να είστε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι

ΠΡΟΠ: Τι είστε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν ξέρω.

ΠΡΟΠ: Ούτε γω. Χορέψτε, λοιπόν!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι.

ΠΡΟΠ: Μουσική.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ χορεύει, κουτσαίνοντας. Είναι φανερό πως δεν μπορεί.

ΠΡΟΠ: Είστε τεράστιος, κύριε! Υπέροχος! Φανταστικός!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Αλήθεια, Προπ;

ΠΡΟΠ: Φυσικά. Δυστυχώς, όμως θα πρέπει να αποχωρήσω. Ένα έτακτο ραντεβού.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα Προπ, αύριο πρέπει να είμαι όλα αυτά, που δεν είμαι. Δεν μπορείς να με αφήσεις τώρα.

ΠΡΟΠ: Κύριε, πρέπει. Είναι η ώρα. Τι ώρα είναι;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Παρά τέταρτο.

ΠΡΟΠ: Και τέταρτο πρέπει να βρισκομαι στο...

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα τώρα αρχίσαμε.

ΠΡΟΠ: Ο χρόνος είναι σχετικός.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Αύριο είναι η μέρα.

ΠΡΟΠ: Κύριε, πρέπει να φύγω..

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα τώρα;

ΠΡΟΠ: Κύριε..

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Τι συμβαίνει; Λέγε Προπ, τι έπαθες έτσι ξαφνικά;

ΠΡΟΠ: Κύριε, ο χορός σας.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Τι ο χορός μου;

ΠΡΟΠ: Πέθανε. Αργοπεθαίνει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Όχι! Δεν πεθαίνει! Κοίτα! Μπορώ!

ΠΡΟΠ: Κύριε, πρέπει να φύγω.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Βοήθησε με, Προπ. Μην μ' αφήνεις τώρα.

ΠΡΟΠ: Κύριε, συγνώμη.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Σε παρακαλώ.

ΠΡΟΠ: Κύριε..

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Όλη η δουλειά μας, όλη η κούραση, όλος ο ιδρώτας, όλα, όλα θα πάνε στράφι. Όλα! Αέρας κοπανιστός. Για ποιο λόγο 'γίναν όλα; Όλα έγιναν για το αύριο. Αν φύγεις τώρα το αύριο θα γίνει καπνός.

ΠΡΟΠ: Γι' αυτό κύριε, θα μπορούσατε να ξεχρεώσετε τις τελευταίες μας συναντήσεις;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Σε παρακαλώ...Ορίστε, πάρε τα διπλά και τα τριπλά, πάρτα όλα, μόνο βοήθα με! Σε παρακαλώ!

ΠΡΟΠ: Καληνύχτα, κύριε.

3^η ΣΚΗΝΗ

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Τίποτα. Δεν υπάρχει τίποτα. Όλα μόνος. Πάντα μόνος. Δεν υπάρχει κανείς. Μόνο ο κανένας. Εγώ και ο κανένας!

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ σηκώνει από το πάτωμα την κάρτα του Μασκότ και ακούγεται ηχογραφημένο: "Ξενοδοχείο του Πόνου. Ζήσε το όνειρο της Ζωής σου. Έλα και δεν θα χάσεις. Εδώ όλα είναι πιθανά. Εδώ ο πόνος γίνεται απόλαυση. Έλα και δεν θα χάσεις. Κλείσε την θέση σου τώρα!"

Μα τι είναι αυτά; Θέλω να ξεκουραστώ. Χρειάζομαι ξεκούραση.

Ηχογραφημένο: "Η ξεκούραση οδηγεί στο τίποτα. Και αυτό το τίποτα είναι ένα χάος με δόντια, που φωνάζει. Τότε κανένας δεν θα μπορέσει να σε σώσει. Τότε ο πόνος θα γίνει μοίρα σου. Κλείσε τη θέση σου, τώρα!"

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Πονάω.

ΜΑΣΚΟΤ: Με φώναζε κανείς;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν ξέρω. Εσύ είσαι ο πόνος;

ΜΑΣΚΟΤ: Ο Μασκότ είμαι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μασκότ, ξόφλησα.

ΜΑΣΚΟΤ: Και τώρα;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν ξέρω.

ΜΑΣΚΟΤ: Θα συνεχίσετε να προσπαθείτε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι.

ΜΑΣΚΟΤ: Για πόσο;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Για όσο, δεν ξέρω. Πρέπει!

ΜΑΣΚΟΤ: Είναι μεγάλη η χαρά της παραίτησης. Μην την καθυστερείτε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Παραιτούμαι σημαίνει χάνω.

ΜΑΣΚΟΤ: Παραιτούμαι σημαίνει τα βλέπω όλα σαν τον χάνο. Θα μπορούσα να σας συνοδέψω σ' αυτό το χορό, κύριε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν νομίζω. Πονάω.

ΜΑΣΚΟΤ: Αφήστε το πάνω μου. Ένας χορός αξίζει, ακόμα κι αν πονάτε. Ίσως είναι ο τελευταίος. Μα ποιος ξέρει, μπορεί να είναι και ο πρώτος! Όμορφα δεν είναι; Δεν χρειάζεται να κάνετε τίποτα. Απολαύστε.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ βάζει τα πόδια του πάνω στα πόδια του Μασκότ και χορεύουν μαζί.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Τίποτα.

ΜΑΣΚΟΤ: Μόνο απολαύστε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Απολαμβάνω.

ΜΑΣΚΟΤ: Έχετε μάθει να σφίγγετε τους μυς σας, μέχρι να πονέσουν. Έχετε μάθει να ιδρώνετε, μέχρι να ξεδιψάσετε από το ίδιο σας το σώμα. Γελάστε!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Γελάω.

ΜΑΣΚΟΤ: Πείτε 'Είναι ένα όνειρο' και γελάστε ξανά!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είναι ένα όνειρο.

ΜΑΣΚΟΤ: Πείτε 'Δεν φοβάμαι'.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν φοβάμαι. Είναι όλα φανταστικά.

ΜΑΣΚΟΤ: Μιλήστε. Μην σταματάτε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μιλάω. Τι να πω;

ΜΑΣΚΟΤ: Αυτοσχεδιάστε. Πείτε για τα χρώματα που βλέπετε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Κόκκινο, πράσινο, κίτρινο, μπλε.

ΜΑΣΚΟΤ: Πιο ποιητικά.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Πράσινα πουλάκια κελαηδούν σε ένα ροζ φόντο που κατουράνε μπλε ελέφαντες. Παράτα με! Δεν μπορώ να λέω αυτές τις βλακείες! Δεν μπορώ να χορεύω έτσι. Πονάει το πόδι μου, δεν είναι τίποτα, όπως θα έπρεπε. Όλα χάθηκαν κι εσύ μου λες γέλα. Δεν μπορώ να γελάσω και ούτε θέλω. Δεν θέλω να γελάσω. Δεν γελάω!

ΜΑΣΚΟΤ: Ε, τότε πόνια.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Τι σε νοιάζει εσένα; Έχεις το ξενοδοχείο σου. Το ξενοδοχείο σου δεν εξαρτάται από σένα. Εξαρτάται από τους πονεμένους. Πάντα θα τους βρίσκεις! Ο πόνος είναι ατελείωτος. Πόλεμοι, βιασμοί, αυτοκτονίες, μοναξιά, απέραντη μοναξιά και το μυαλό φιμώνεται κάθε μέρα και πιο πολύ και μόνο πόνος κυλά. Αν αυτό είναι το ξενοδοχείο σας, συγχαρητήρια!

ΜΑΣΚΟΤ: Μάλλον δεν θέλετε να χορέψουμε άλλο. Καθίστε εδώ να ξεκουραστείτε. Το πόδι σας είναι πρησμένο. Καμιά φορά είναι καλό να αφήνετε τον έλεγχο, αγαπητέ. Να

επιτρέψτε στον εαυτό σας να απολαύσει σοκολατάκια τρίτης διαλογής και να κλάψει μέχρι να σταματήσει να σιέφτεστε. Ορίστε χαρτομάντηλα!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ευχαριστώ!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μασκότ, σταμάτησα να σιέφτομαι! Τώρα τι να κάνω;

ΜΑΣΚΟΤ: Τώρα απόλαυσε.

Ο Μασκότ κάθεται σε μία πολυθρόνα και βάζει μουσική σε ένα κασετόφωνο. Μπαίνουν μέσα ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1 και ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2. Μεσήλικες άντρες με καφέ, φθαρμένα κουστούμια.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Πόσες μέρες περπατάμε;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Ατελείωτες.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Ίσως να ξεκουραστούμε λίγο. Έχω φέρει και την φουσαρμόνικα μαζί.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Εγώ λέω να περπατήσουμε, να ξεπιαστούμε.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Προτιμώ να κάτσω. Το να κάθεται είναι πιο ξεκούραστο.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Το να κάθεται είναι βαρετό! Σήκω!

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Κάτσε!

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Σήκω!

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Κάτσε!

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Σήκω!

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Ωραία. Εγώ θα κάθω και κι εσύ θα περπατάς. Πόση ώρα κρατάει το διάλειμμα;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Πολύ.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Πόσο;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Τόσο.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ γελάει, φουτώντας την μύτη του. Πλησιάζει, αλλά διστάζει να τους μιλήσει.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Παλιά μας φαινόταν σαν να είναι ένα λεπτό.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Παλιά όλα ήταν διαφορετικά.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Θες να τραγουδήσουμε;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Για ποιο πράγμα;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Για τον αγώνα.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Για την ελευθερία.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Για τον αγώνα.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Ε, δεν σε αντέχω.

Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1 και ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2 αρχίζουν να τραγουδούν.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Συγνώμη.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Σε μας μιλάς;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Σε μας μιλάει;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι. Τι τραγουδάτε;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Τραγουδάμε για την πατρίδα. Για τους αγώνες μας. Είμαστε αγωνιστές.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Αλήθεια; Και για τι αγωνίζεστε;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Για το τίποτα.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Για τα πάντα. Για κάθε ψυχή, για κάθε ον του πλανήτη. Για ένα λουλούδι και για το φεγγάρι. Κυρίως για το φεγγάρι. Αντιστεκόμαστε στο σκοτάδι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ξέρω. Πρέπει να πιέζεις προς την αντίθετη πλευρά, που θες να πας. Μόνο έτσι μπορείς να χορέψεις.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Προς την αντίθετη πλευρά; Δεν το είχα σκεφτεί έτσι. Συμφωνείς;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Διαφωνώ.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Γιατί;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Για να αντισταθώ.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Και τι αντιπροτείνεις;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Το τραγούδι μου.

Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2 αρχίζει να τραγουδά, αλλά παράφωνα.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Δεν μ' αρέσει αυτό το τραγούδι. Σταμάτα. Ποτέ δεν μου άρεσε. Πάντα αυτό λες, για να με εννευρίσεις.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Θα λέω ό,τι θέλω εγώ.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Ωραία, δεν έχω καμία υποχρέωση να το ακολουθήσω.

Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1 τραγουδά ένα άλλο, παράλληλα με τον ΕΞΟΡΙΣΤΟ 2.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα τι κάνετε;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1+2: Αντίσταση.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Στο χορό η αντίσταση σε κάνει να πετάς. Όσο πιο πολύ κρατάς, τόσο πιο ψηλά πας.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Εμείς δεν χορεύουμε εδώ. Παλεύουμε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Για ποιον; Δεν είναι κανείς εδώ.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Για σένα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Για μένα; Κάνετε τέτοιο πράγμα, για μένα;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Φυσικά. Για την νέα γενιά.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα δεν πήρα είδηση.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Θα ήσουν μικρός. Μετά μας έλκισαν εδώ και μας ξέχασαν.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Αντισταθήκαμε.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Καλά τα πήγαμε.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Ταύροι εν υαλοπωλείο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Και τώρα τι κάνετε εδώ;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Τιμωρούμαστε. Σαν επαναστάτες. Σαν θαρραλέοι.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Αλλά, κανείς δεν μας θυμάται εδώ.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Τι σημασία έχει; Θυμόμαστε εμείς.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Δεν έχει νόημα έτσι.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Έχει.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Δεν έχει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μπορώ να σας θυμάμαι κι εγώ αν θέλετε.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Αλήθεια; Μπορείς να το κάνεις αυτό για μας;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είναι τόσο σημαντικό;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Αν δεν σε θυμούνται δεν ζεις.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Εμάς εδώ δεν μας θυμάται κανείς. Κάθε μέρα κάνουμε πάνω κάτω πάνω κάτω όλο το προαύλιο και αφήνουμε πατημασιές, μπας και τις παρατηρήσεις κάποιος κάποτε και αναγνωρίσουν τον αγώνα μας.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Και να παραδειγματιστούν, οι άθλιοι.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Και συνεχίζουμε να παλεύουμε. Μόνο αυτή η ιδέα μας κρατάει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν έχει νόημα να παλεύεις, χωρίς αποτέλεσμα.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Έχει. Είμαστε κομμάτι της ιστορίας πια.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Τι άλλαξε στην ιστορία;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Αλλάξαμε εμείς.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Κάθε μέρα τα ίδια και τα ίδια. Θα ήθελα να πάω σπίτι να κοιμηθώ. Ήταν μια κοπέλα και με περίμενε και το κρεβάτι ήταν ζεστό.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Μην μετανιώνεις.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Αυτή είναι η τιμωρία μου.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Και η δική μου;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Να αναπολείς τις ένδοξες μέρες. Τον ένδοξο εαυτό. Τι ώρα είναι;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Έχουμε ακόμα.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Δεν περνάει το άτιμο.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Προτιμάς τη σιωπή του κελιού;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Προτιμώ το όνειρο. Δεν απαιτεί. Εσύ απαιτείς διαρκώς την επιβεβαίωσή μου.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Προσπαθώ να γαληνέψω την εξορία σου.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Επιβάλεις την παρουσία σου. Τις μνήμες, τις σιέψεις, την άθλια περηφάνια σου. Προσπαθείς να μου επιβάλεις την αντίστασή σου. Δεν την χρειάζομαι! Έχω τη δική μου!

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Δεν είμαστε τυχαία εδώ.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Τι εννοείς;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Το επιλέξαμε.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Ποιος θα επέλεγε ένα τέτοιο μέρος;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Συγνώμη, που σας διακόπτω, πάλι. Μπορείτε να μου πείτε τι είναι εδώ;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Τόπος εξορίας.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Είναι το Λευκό Δωμάτιο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ποιοι έρχονται εδώ;

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Άνθρωποι τρελοί.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Άνθρωποι γενναίοι.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Οι μόνοι.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Οι θαρραλέοι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Οι εξόριστοι.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2 : Σωστά. Τι κοιτάς έτσι, παιδί μου;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Προσπαθώ να δω αν ταιριάζω σε αυτό το μέρος.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Έχεις αγωνιστεί ποτέ για κάτι;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι! Για τον χορό μου. Είμαι χορευτής.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Έχεις πεθάνει ποτέ για μια ιδέα;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν ξέρω. Ίσως ο χορός να είναι μια ιδέα.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Έχεις πει ποτέ ότι θα τα παρατήσεις όλα και θα φύγεις;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι!

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Το έκανες;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Όχι.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 1: Δεν ανήκεις εδώ παιδί μου.

ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2: Άντε πάμε. Τελείωσε το διάλειμμα. Τα κεφάλια μέσα.

Οι ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ συνεχίζουν να περπατάνε και χάνονται στο βάθος, καθώς ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ 2 παίζει με την φουσαρμόνικά του.

4^η ΣΚΗΝΗ

ΜΑΣΚΟΤ: Πώς σας φάνηκε, αγαπητέ;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν ξέρω. Είχε πλάια. Αντιστέκονταν.

ΜΑΣΚΟΤ: Η αντίσταση πονάει, κύριε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Το να νομίζεις ότι αντιστέκεσαι πονάει πιο πολύ. Δεν έκαναν και τίποτα.

ΜΑΣΚΟΤ: Πώς σας φάνηκε; Θα θέλατε να μείνετε σ' αυτό; Όπως είδατε, έχει πολύ ωραίες συζητήσεις, δύο ευχάριστους ανθρώπους, που δεν θα σας αφήσουν ποτέ μόνο, φυσική άσκηση, προαυλισμό και το σπουδαιότερο: φουσαρμόνια. Δύσκολο σε τέτοια δωμάτια να δίνονται μουσικά όργανα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Γιατί;

ΜΑΣΚΟΤ: Φέρνουν χαρά.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Νομίζω ότι θα ήταν καλύτερο ένα άδειο δωμάτιο, Μασκότ.

ΜΑΣΚΟΤ: Μόνο εγώ δικαιούμαι άδειο δωμάτιο και η αλήθεια είναι ότι είμαι πολύ περήφανος γι' αυτό.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν έχει τίποτα μέσα;

ΜΑΣΚΟΤ: Τίποτα. Μόνο ένα ποδήλατο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα τι το θες;

ΜΑΣΚΟΤ: Ταξιδεύω.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μόνος;

ΜΑΣΚΟΤ: Κατάμονος. Σκέτη απόλαυση...

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Βλέπεις; Ούτε εσύ θες παρέα. Γι' αυτό, Μασκότ καλύτερα να φύγεις. Δεν θέλω να μείνω στο ξενοδοχείο σου. Δεν με ενδιαφέρει ο πόνος των άλλων. Έχω τον δικό μου να ασχοληθώ.

ΜΑΣΚΟΤ: Είστε σίγουρος ότι θέλετε να μείνετε μόνος;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι, θέλω ένα άδειο δωμάτιο να κάνω ό,τι θέλω.

ΜΑΣΚΟΤ: Μείνετε εδώ τότε, αφού το θέλετε. Το άδειο δωμάτιο με το παρελθόν και το μέλλον. Όλα τα 'δεν μπορώ' και 'θα ήθελα' του κόσμου. Όλοι οι ανεκπλήρωτοι πόθοι. Λευκά κορμιά ουρλιάζουν στο πάτωμα. Και είναι γυμνά. Όλοι ζητούν και απαιτούν. Κανένας δεν τα έντυσε. Κανένας δεν τα φρόντισε. Δεν βλέπουν το ένα το άλλο. Μόνα τους μονολογούν. Δείτε αυτή τη γυναίκα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μοιάζει να τραγουδάει.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ σιγομουρμουρίζει ένα τραγούδι και κρατάει στα χέρια της ένα μαντήλι.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ήταν ένας άνδρας. Όμορφος. Τόσο όμορφος. Και τα χέρια του μαλακά. Φορούσε λευκό λινό παντελόνι και ένα πουκάμισο στο χρώμα του ροδάκινου. Ήταν Καλοκαίρι και τα χείλη μας ήταν μούσκεμα από σταφύλι. Έφτυνα πάνω του τα κουκούτσια και γελούσε και τα μάγουλά του καίγανε. Ο ήλιος τα είχε κάψει και το μέτωπό του ήταν ξεφλουδισμένο. Πρόσεχε, του έλεγα. Μην πλησιάζεις. Θα καείς και αυτός πλησίαζε όλο και πιο πολύ και ήταν ιδρωμένος, κουρασμένος, δεν γελούσε πια. Πρόσεχε, θα καείς. Ήθελε να πάει πιο κοντά και πιο κοντά και όσο πιο πολύ πλησίαζε, τόσο πιο πολύ καιγόταν και το δέρμα του άρχισε να σκίζεται και πληγές εμφανίστηκαν στα μάγουλα. Ροδάκινο που λιώνει. Τρύπησε η ομορφιά. Το νεαρό αγόρι κοιτούσε τόσο θλιμμένο. Δεν με άκουγε πια.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεσποινίς, κλαίτε;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το αγόρι μου.

Η Γυναίκα αρχίζει να σιγομουρμουρίζει το τραγούδι. Μπαίνει μια νοσοκόμα.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Καθίστε στο κρεβάτι. Είναι η ώρα για το φάρμακο.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σας παρακαλώ μη...Μην το κάνετε. Δεν θέλω να ξεχάσω.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Σταματήστε τις ανοησίες.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το αγόρι. Θέλω να θυμάμαι το αγόρι.

ΝΟΣΟΚΟΜΑ: Κοιμηθείτε, δεσποινίς. Δεν υπάρχουν αγόρια εδώ μέσα. Και ο ήλιος δεν σκοτώνει. Όλο ανοησίες.

Η ΝΟΣΟΚΟΜΑ φεύγει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεσποινίς...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αγόρι, πλησίασέ με. Αγκάλιασέ με.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν μπορώ.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Φοβάσαι;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Όχι, δεν μπορώ. Δεν..

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μην ανησυχείς, καλέ μου. Δεν θα σου κάνω κακό. Είσαι το αγόρι μου. Το γλυκό μου αγόρι. Ο μικρός εραστής. Μην φοβάσαι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Σας παρακαλώ, μην..

ΓΥΝΑΙΚΑ : Μόνο μεθυσμένος αφήνεσαι...Πρέπει κάτι να σε ζαλίσει...Πρέπει να παραδοθείς.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν πίνω. Πονάει το πόδι μου. Θέλω να ξεκουραστώ.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κάτσε εδώ. Έλα στο κρεβάτι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν μπορώ...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πλησίασε με.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είστε γυμνή.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είμαι δική σου. Πάντα ήμουν.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αγκάλιασέ με.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Έχει ζέστη εδώ μέσα. Με ενοχλεί ο καπνός.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μην φοβάσαι. Δώσε μου το χέρι σου...

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν φοβάμαι. Δεν είναι αυτό.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ακούμπησε μόνο το χέρι μου. Απαλά... Βλέπεις; Δεν ήταν δύσκολο. Κοίτα τώρα τι θα κάνω εγώ με τα μαγικά μου δάχτυλα. Φίλα με. Γεύση από σταφύλι. Θυμάσαι; Θυμήσου, αγάπη μου. Δεν κάνει να λέμε όχι σε γυναίκες. Μόνο η γυναίκα ξέρει σε αυτό το κόσμο. Την γυναίκα πρέπει να την φιλάς, να την αγκαλιάζεις, να την προσέχεις. Είναι φυλαχτό η γυναίκα. Κάνει θαύματα μια γυναίκα. Βλέπεις; Ό,τι θέλει, ό,τι βάλει στο μυαλό της, το πετυχαίνει. Ό,τι αδύναμο, μπορεί να το δυναμώσει. Δίνει ζωή η γυναίκα. Εμπιστεύσου με. Μην φοβάσαι. Φίλησε με. Φίλα με, είπα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Σε παρακαλώ.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Λίγο ακόμα. Έλα μωρό μου.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν μπορώ. Δεν θέλω!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μην απομακρύνεσαι. Θα σε φάει το φως. Μην φεύγεις. Θα ξεχάσω. Θα ντυθώ να πάμε για μπάνιο στη θάλασσα. Το Καλοκαίρι μας περιμένει. Το Καλοκαίρι είναι για μας. Θα σε χαιρετάω μέσα από τα κύματα κι εσύ θα χορεύεις στην ακρογιαλιά και θα είμαστε χαρούμενοι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν είμαι εγώ το αγόρι.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σέβι... Αγάπη μου... Ξέρω, εσύ ήθελες να είσαι άντρας. Μα δεν γινόταν. Τα ξανθά σου μαλλιά σε πρόδιδαν. Έλα να σε αγκαλιάσω, αγόρι μου.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Κόφτο! Άφησε με ήσυχο!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εσύ ήρθες, αγόρι. Πάντα εσύ έρχεσαι...

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν θα ξανάρθω. Δεν θέλω να σε βλέπω..

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ κάνει εμετό.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το δέρμα σου καίγεται. Τρύπες ανοίγουν στα χέρια σου. Πρέπει να σε βοηθήσω. Πρέπει να σε σώσω.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ καλύπτει το πρόσωπό του με το μαντήλι, αλλά όσο το καλύπτει, φαίνεται να τον πνίγει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Με πονάς. Σταμάτα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θα σε κάψει ο ήλιος. Δεν πρέπει. Αγάπη μου, μόνο εγώ μπορώ να σε σώσω.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Άφησέ με, είπα.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ την σπρώχνει και αυτή πέφτει στο πάτωμα γελώντας και κλαίγοντας μαζί.

ΜΑΣΚΟΤ: Το δωμάτιο του πόθου. Μόνο φαντάσματα κυκλοφορούν εδώ. Όλα τα ξεχασμένα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Εγώ τα θυμάμαι όλα.

ΜΑΣΚΟΤ: Είστε σίγουρος;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ποια ήταν αυτή η γυναίκα;

ΜΑΣΚΟΤ: Αυτή η γυναίκα σκότωσε τον άνδρα που αγαπούσε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Γιατί;

ΜΑΣΚΟΤ: Ποιος ξέρει;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν θέλω να πεθάνω.

5^η ΣΚΗΝΗ

Ακούγονται μαχαιροπίρουνα από ένα μεγάλο ορθογώνιο τραπέζι. Η ΜΗΤΕΡΑ, ο ΠΑΤΕΡΑΣ και η ΑΔΕΡΦΗ κάθονται και τρώνε, σιωπηλά. Η ΜΗΤΕΡΑ, μια γυναίκα, με καλοχτενισμένα μαλλιά και ρόμπα, συνεχώς προσφέρει φαγητό, πιεστικά. Η ΑΔΕΡΦΗ, ονειροπολεί, κοιτάζοντας ένα μεγάλο πολυέλαιο με γυάλινα κομμάτια, που αιωρούνται. Ο Πατέρας, βαρύς, με ένα άδειο ποτήρι κρασί μπροστά του, τρώει σαν κτήνος.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Τι ακούγεται;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Σέβι, έλα να φας.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: (Στον Μασκότ) Σε μένα μιλάει;

ΜΑΣΚΟΤ: Μάλλον.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Δεν θα το ξαναπώ. Έλα να φας.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ πάει και κάθεται στο τραπέζι.

ΜΗΤΕΡΑ: Αγόρι μου, τι να σου βάλω; Σαλάτα και κρέας. Να δυναμώσεις, παιδί μου.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Να δυναμώσει. Να γίνει άντρας. Η ζωή είναι σκληρή. Αν δεν φας, θα σε φάνε.

ΑΔΕΡΦΗ: (Γελώντας με τους σχηματισμούς από τις αντανάκλασεις του φωτός, πάνω στο γυαλί) Το φως διαχέεται. Δεν μπορείς να το σταματήσεις. Άκου. Τραγουδάνε.

ΜΗΤΕΡΑ: Αγάπη μου κάτσε να φας και άσε τα φώτα. Έλα μωρό μου. Έχεις λερωθεί. Κάτσε να σε σκουπίσω.

ΑΔΕΡΦΗ: Σήμερα η κυρία Σκοτ στο σχολείο, μάς είπε ότι ο ήλιος είναι πιο μεγάλος από τη γη. Το ήξερες;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Όλο βλακείες μαθαίνουν τα παιδιά. Εμείς πάντα θα τον βλέπουμε μικρότερο και αυτό μετράει. (Στον Χορευτή) Τρώγε σου είπα. Γιατί δεν τρως; Τρώγε!

ΜΗΤΕΡΑ: Δεν ψήθηκε καλά. Είναι σκληρό. Δεν το πέτυχα, σήμερα. Η Μαρλέν μου έδωσε την συνταγή, αλλά δεν μπορείς να την εκτελέσεις ακριβώς. Πάντα κάτι κάνεις λάθος. Έπρεπε να το αφήσω να βγάλει τα ζουμιά του πρώτα. Δεν το άφησα. Βιάστηκα.

Έπρεπε να περιμένω λίγο ακόμα. Όταν βιάζεσαι σκοντάφτεις. Έτσι δεν λένε; Έτσι είναι. Η μαγειρική και η αγάπη δεν θέλουν βιασύνες. Πρέπει να περιμένεις. Να χαρείς την διαδικασία. Αλλιώς στεγνώνει το κρέας και ύστερα όσο νερό και να προσθέσεις, πάλι δεν αναπληρώνει τα δικά του υλικά.

(παύση)

Εσύ αγόρι μου, γιατί άργησες χθες; Ξεχάστηκες πάλι;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Θα ήταν πάλι με το κωλόπαιδο.

ΜΗΤΕΡΑ: Μια χαρά παιδί είναι ο Τζέο.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Κωλόπαιδο είναι. Μια στραπατσαρισμένη αδερφή. Μόνο τα φτερά τού λείπουν. Απορώ πώς κάνεις παρέα με αυτή την ξεπουπουλιασμένη.

ΜΗΤΕΡΑ: Ο Τζέο είναι καλό παιδί και έχει βοηθήσει πολύ τον Σέβι. Τις προάλλες που τον χτύπησαν, στους ώμους τον σήκωσε το παιδί και τον έφερε σπίτι.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ναι, γιατί ο δικός μας κώλωσε. Τρώγε, γαμώ το κέρατό μου. Τρώγε γαμώ την πουτάνα μου να δυναμώσεις. Τρώγε να μπορείς να αμύνεσαι. Τι άντρας είσαι συ, γαμώ τη τρέλα μου; Γι' αυτό σε μεγάλωσα; Για να κάθεται να τις τρως; Τρώγε!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν πεινάω.

ΠΑΤΕΡΑΣ: Τρώγε είπα. (Του χώνει ένα κομμάτι ψωμί στο στόμα.) Θα φας και θα πεις κι ένα τραγούδι. Μάσα. Θα φας να γίνεις άντρας. (Ο πατέρας τού χώνει μεγάλα κομμάτια κρέατος μέσα στο στόμα.) Θα τρως και δεν θα μιλάς. Τρώγε. Θα τρως όποτε σου λέω και θα καταπίνεις όποτε σου λέω. Το φαΐ είναι ζωή. Δεν πρέπει να αντιστέκεσαι στη ζωή. Άλλοι ψοφάνε για μια μπουκιά ψωμί κι εσύ που τα 'χεις όλα, αδιαφορείς; Τρώγε γαμώ το κέρατό μου. Μάσα. Αφού δεν μπορείς να φας, θα σε ταΐσω εγώ. Ανίκανο πλάσμα. Ανίκανο. Πρέπει να σε φροντίζω εγώ. Όπως όταν ήσουν μωρό, να σε πλένω και να σε ξεσκατίζω. Τρώγε είπα. Άχρηστε. Τρώγε.

Οι υπόλοιποι δεν αντιδρούν. Συνεχίζουν κανονικά το φαγητό τους.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Χόρτασα, πατέρα.

ΑΔΕΡΦΗ: (Βγάζει ένα κομμάτι γυαλιού από το φωτιστικό και το βάζει μπροστά στα μάτια του χορευτή) Κοίτα το φως, πώς διαχέεται. Χορεύει και βάφει τα μάτια με όλα τα χρώματα του κόσμου. Πορτοκαλί και γαλάζιο. Να τώρα λίγο ροζ και πράσινο, σαν τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Παρατήρησέ τα. Προσπάθησε να μην τα χάσεις από το βλέμμα σου. Άκου. Τραγουδούν. Το ακούς;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν ακούω τίποτα.

ΑΔΕΡΦΗ: Θεε να στο τραγουδήσω;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι, τραγουδήσε το μου.

Η ΑΔΙΕΡΦΗ τού σιγομουρμουρίζει ένα νανούρισμα.

ΜΑΣΚΟΤ: Χορτάσατε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι.

ΜΑΣΚΟΤ: Φαίνεστε εξαντλημένος, κύριε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Πονάει το πόδι μου.

ΜΑΣΚΟΤ: Τα πόδια είναι για να μας στηρίζουν ή για να τα στηρίζουμε; Πάντα είχα αυτή την απορία.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Γιατί με άφησες να πάω εκεί;

ΜΑΣΚΟΤ: Τα πόδια μας πάνε ή τα πάμε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Απάντησε μου, Μασκότ.

ΜΑΣΚΟΤ: Ήθελα να γνωρίσεις το Γυάλινο δωμάτιο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν μ' άρεσε εκεί μέσα.

ΜΑΣΚΟΤ: Σε κανέναν δεν αρέσει, αλλά σπάνια φεύγουν.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Αυτή η μικρή κοπέλα.

ΜΑΣΚΟΤ: Την συμπάθησες, ε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι, ήταν πολύ γλυκιά. Σαν άγγελος. Γιατί μένει;

ΜΑΣΚΟΤ: Το επέλεξε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν καταλαβαίνω γιατί με πας σε όλα αυτά τα δωμάτια. Κουράστηκα.

ΜΑΣΚΟΤ: Δεν μπορείτε να μείνετε εκτός.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν θέλω τα δωμάτια. Δεν μ' αρέσει ο πόνος. Θέλω να φύγω. Δεν αντέχω.

ΜΑΣΚΟΤ: Για ένα παράξενο λόγο κύριε, αντέχουμε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μην με αγγίζεις.

ΜΑΣΚΟΤ: Είστε καλός, κύριε. Πολύ καλός. Θέλετε να μείνετε σε ένα από αυτά τα δωμάτια;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Όχι, δεν θέλω! Δεν μ' αρέσουν. Δεν έχω να κάνω κάτι εκεί μέσα.

ΜΑΣΚΟΤ: Αργείτε κύριε και είναι εις βάρος σας.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δουλειά σου είναι να μου τα δείχνεις, όχι να μου τα επιβάλεις.

ΜΑΣΚΟΤ: Κύριε, σας προτείνω, δεν σας επιβάλω. Καλύτερα να μείνετε εδώ! Θα είστε πάντα ασφαλής και θα έχετε πάντα ένα ζεστό πιάτο φαΐ να σας περιμένει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μασκότ, θέλω να κοιμηθώ.

ΜΑΣΚΟΤ: Όχι τώρα, κύριε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Σε παρακαλώ.

ΜΑΣΚΟΤ: Σηκωθείτε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Νιώθω ότι δεν με κρατάνε τα πόδια μου.

ΜΑΣΚΟΤ: Σηκωθείτε. Πρέπει να πάμε στο Χρυσό δωμάτιο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μόνο λίγο, Μασκότ.

ΜΑΣΚΟΤ: Αποκλείεται. Σηκωθείτε. Έχουμε αργήσει. Κάποια δωμάτια δεν σε περιμένουν.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Νυστάζω.

ΜΑΣΚΟΤ: Κρατήσου ηλίθιο πλάσμα. Σήκω!

6η ΣΚΗΝΗ

ΤΡΕΙΣ ΑΝΔΡΕΣ μεγάλης ηλικίας με χρυσούς χιτώνες είναι ξαπλωμένοι πάνω σε χρυσά ανάκλινα. Είναι περικυκλωμένοι από χρυσούς δίσκους με λαχταριστά εδέσματα και μία σερβιτόρα, γεμίζει τα χρυσά ποτήρια τους, ξανά και ξανά. Γελάνε σαν να μην υπάρχει αύριο.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Σταματήστε επιτέλους τις φλυαρίες, αγαπητοί συνδαιτημόνες. Εδώ είμαστε για δουλειά. Το ανέκδοτό σου χρυσέ μου, μοιάζει με ξεθυμασμένη μύρα και ο χρόνος περνάει και δεν έχουμε τελειώσει ούτε την πρώτη πιατέλα. Ας προσηλωθούμε στο φαγητό, γιατί αν δεν αδειάσουν οι πιατέλες, δεν θα μπορέσουν να ξαναγεμίσουν. Φάτε, αγαπητοί μου. Μην τα λυπάστε. Φάτε! Παιδί μου, γέμισε μας τα ποτήρια. Έλα κι εσύ, μωρό μου. Φάε κάτι. Δεν έχει φάει τίποτα από το πρωί. Έλα εδώ να σε ταΐσω.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Κι εγώ πεινάω. Άφησε μου ένα κομματάκι από αυτό. Φαίνεται λαχταριστό.

ΑΝΔΡΑΣ 3: Oh yes, it's really delicious. Χρόνια τώρα προσπαθώ να φανταστώ πώς μοιάζει ο μάγειρας. Δεν έχω ιδέα. Αλλά αυτές οι γεύσεις με συνεπαίρνουν. It's like heaven. It's really fantastic. Oh my God!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μασκότ, άφησε με, νυστάζω...

ΑΝΔΡΑΣ 3: Oh, what's going on?

ΑΝΔΡΑΣ 1: Μην ανησυχείς, καλέ μου. Έχουμε ανατροφοδότηση. Ο Μασκότ!

ΜΑΣΚΟΤ: Γεια σας, αγαπητοί κύριοι. Εύχομαι να είστε καλά και να απολαμβάνετε. Έχω την τιμή να σας παρουσιάσω τον Σέβι. Καθαρός και έτοιμος για κάθε είδους απόλαυση. Μπορείτε να του κάνετε ό,τι θέλετε. Δεν μπορεί να αντιδράσει από κούραση και δεν μπορεί να περπατήσει από πόνο.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Ότι πρέπει για επιδόρπιο.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Εγώ θα τον χαρακτηρίζα κυρίως γεύμα. Κοίτα τα τρυφερά του μαγουλάκια.

ΑΝΔΡΑΣ 3: Είναι λίγο χλωμό. I think we should feed him first.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Παρακαλώ φέρτε τον δίσκο με το κρέας. Μουσική! Διάολε, χωρίς μουσική ποτέ κανείς δεν απόλαυσε.

Η σερβιτόρα φέρνει μια τεράστια πιατέλα με ξεροψημένο κρέας και οι τρεις ΑΝΔΡΕΣ αρχίζουν να πουκάνουν τον ΧΟΡΕΥΤΗ με τα δάχτυλά τους.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Τρώγε μικρό γουρουνάκι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Αφήστε με. Τι είναι εδώ; Ποιος είστε;

ΑΝΔΡΑΣ 2: Τρώγε είπα, γιατί αλλιώς θα σε χορτάσουν οι συνέπειες.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Φάε μικρό αγόρι. Μην μας ταλαιπωρείς.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μασκότ!

ΜΑΣΚΟΤ: Μην ανησυχείτε! Είναι μια χαρά. Έχει ήδη δοκιμάσει τα τρία πρώτα δωμάτια. Έχει κουραστεί, αλλά για ένα περιεργό λόγο, ακόμα σκέφτεται. Χρειάζεται κάτι πιο δραστικό. Η πίεσή του είναι καλή, αλλά κάποιες στιγμές σταμάτησε η καρδιά του. Πάγωσε. Για κάποια κλάσματα του δευτερολέπτου δεν ανέπνεε και νόμιζα ότι θα τον χάσουμε, αλλά συνέχισε.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Λίγο φαϊ θέλει το παιδί.

ΑΝΔΡΑΣ 3: Oh, my little boy.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Μωρέ μήπως θέλει λίγη ευχαρίστηση; Το Χρυσό δωμάτιο εμπεριέχει όλες τις απολαύσεις. Δεν πρέπει, λοιπόν να στερεί από τα πλάσματά του τη χαρά.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Θα πάτε εσείς δηλαδή, αγαπητέ;

ΑΝΔΡΑΣ 1: Καλέ μου εγώ νηστεύω. Μήπως να πας εσύ; Εγώ χόρτασα.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Δεν θέλω να σας στερήσω αυτό το γουρουνάκι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μασκότ, νυστάζω πολύ.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Μασκότ, μήπως να δοκιμάσεις εσύ;

ΜΑΣΚΟΤ: Μα τι λέτε; Εγώ...

ΑΝΔΡΑΣ 1: Τι έγινε Μασκότ; Δεν θέλεις;

ΜΑΣΚΟΤ: Όχι, κύριε, δεν είναι αυτό... Απλώς δεν είναι στις αρμοδιότητές μου.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Μήπως μας ντρέπεσαι, Μασκότ;

ΜΑΣΚΟΤ: Όχι. Απλώς δεν είναι στις αρμοδιότητές μου.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Δεν είναι; Βγάλε σε παρακαλώ τις αρμοδιότητές του.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Δεν τις έχω εγώ. Εσύ τις είχες γράψει.

ΑΝΔΡΑΣ 3: Εγώ; Εγώ μόνο προτείνω. I never write.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Ποιος γράφει, τελοσπάντων; Ψάξε στην τσάντα με τα λογιστικά.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Εδώ έχει μόνο λεφτά.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Στις τσέπες ψάξε.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Λίστες για ψώνια, ένα προφυλακτικό, σαμπουάν για την καράφλα... Ένα άδειο πακέτο τσιγάρα.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Ψάξε στο δεύτερο πάτο. Εκεί που λέει τους κανονισμούς. Τελείωνε!

ΑΝΔΡΑΣ 2: Κάτσε κάτι γράφει εδώ. Ορίστε! Στο πακέτο το είχαμε γράψει!

ΑΝΔΡΑΣ 3: Το γουρούνι κοιμάται! Ξυπνήστε τον! Now!

ΑΝΔΡΑΣ 1: (Πιάνοντας τον από τα μαλλιά) Βρε γουρουνάκι, βρε γουρουνάκι, δεν σου είπαμε να μην κοιμηθείς; Τι πρέπει να κάνουμε με σένα; Θεε να εξαντλήσεις την υπομονή μας; (Του χώνει ένα μήλο στο στόμα) Ξύπνα!

ΑΝΔΡΑΣ 2: Για διάβασέ μας. Τι γράφει εδώ;

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ προσπαθεί να μιλήσει, αλλά δεν μπορεί.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Λέγε! Τι γράφει; Γιατί δεν μιλάς; Γιατί δεν μιλάει;

ΑΝΔΡΑΣ 3: Why he doesn' t speak?

ΑΝΔΡΑΣ 2: Δεν μιλάει! Για να μας εκνευρίσει το κάνει! Θέλει να τον τιμωρήσουμε!

ΑΝΔΡΑΣ 1: Δεν πρέπει να φερόμαστε έτσι στα μικρά γουρουνάκια. Ας του δώσουμε άλλη μια ευκαιρία. Τι γράφει εδώ; Ποιες είναι οι αρμοδιότητες τού Μασκότ; Λέγε!

ΑΝΔΡΑΣ 2: Λέγε!

ΑΝΔΡΑΣ 3: Speak fucking pig!

ΑΝΔΡΑΣ 1: Μασκότ, τι άχρηστο πλάσμα μας έφερες; Δεν ξέρει να μιλάει, δεν ξέρει να στέκεται όρθιο, δεν ξέρει να κάνει τίποτα! Εμείς του δείχνουμε τα πιο ακριβά δωμάτια του ξενοδοχείου μας και αυτό το πλάσμα φέρεται έτσι; Ανήκουστη συμπεριφορά!

ΑΝΔΡΑΣ 2: Ανεπίτρεπτο!

ΑΝΔΡΑΣ 1: Να τιμωρηθεί!

ΑΝΔΡΑΣ 2: Συμφωνώ! Τιμωρία!

ΑΝΔΡΑΣ 3: Ναι, δεν πάει άλλο! Τιμωρείστε τον!

ΑΝΔΡΑΣ 2: Ναι, αλλά τι τιμωρία;

ΑΝΔΡΑΣ 1: Βρείτε την λίστα με τις τιμωρίες! ΤΩΡΑ!

ΑΝΔΡΑΣ 3: I don' t have it!

ΑΝΔΡΑΣ 2: Ούτε κι εγώ!

ΑΝΔΡΑΣ 1: Ποιος την έχει, τελοσπάντων;

ΑΝΔΡΑΣ 3: Εγώ μόνο προτείνω! I never write!

ΑΝΔΡΑΣ 1: Ωραία, πρότεινε και τώρα, να δούμε!

ΑΝΔΡΑΣ 3: Μαστίγιο.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Καλό ακούγεται! Συμφωνείς, Μασκότ;

ΜΑΣΚΟΤ: Θα ήθελα να μην εκφέρω άποψη επί του θέματος. Απλώς θα μπορούσα να σας υπενθυμίσω ότι έχει χτυπήσει το πόδι του και ίσως αυτή η τιμωρία, επιφέρει την ολοκληρωτική αχρησία του.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Μασκότ, σε παρακαλώ, επειδή μου διαφεύγει, πώς λέγεται το ξενοδοχείο που δουλεύεις;

ΜΑΣΚΟΤ: Τι εννοείτε;

ΑΝΔΡΑΣ 1: Πώς λέγεται Μασκότ, το ξενοδοχείο που δουλεύεις;

ΜΑΣΚΟΤ: Ξενοδοχείο του πόνου, κύριε.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Μαστίγιο παρακαλώ.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Ορίστε το μαστίγιο.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Αχ, με έπιασε ξαφνικά ένας πόνος στο χέρι. Μήπως να το κάνεις εσύ;

ΑΝΔΡΑΣ 3: Εγώ I am full. Παράφαγα. Μήπως εσύ;

ΑΝΔΡΑΣ 2: Εγώ έχω φετίχ με τα μαστίγιο. Δεν μπορώ να το διαχειριστώ. Θα μας μείνει στο τόπο το παιδί.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Ε, τότε ποιος;

Κοιτάνε όλοι τον Μασκότ.

ΜΑΣΚΟΤ: Όχι, όχι. Εγώ δεν μπορώ. Δεν..

ΑΝΔΡΑΣ 1: Μασκότ, πόσα χρόνια δουλεύεις εδώ;

ΜΑΣΚΟΤ: Πολλά. Πάρα πολλά, κύριε.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Ποιος παίρνει τις αποφάσεις εδώ, Μασκότ;

ΜΑΣΚΟΤ: Εσείς, κύριε.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Μασκότ, τι συμβαίνει όταν θυμώνω, θυμάσαι;

ΜΑΣΚΟΤ: Πολύ άσχημα πράγματα κύριε.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Πάρε λοιπόν το μαστίγιο και κάνε αυτό που πρέπει.

Ο ΜΑΣΚΟΤ παίρνει το μαστίγιο και αρχίζει να χτυπάει τον ΧΟΡΕΥΤΗ.

ΜΑΣΚΟΤ: Συγνώμη, Σέβι.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Πιο δυνατά.

ΑΝΔΡΑΣ 3: I want to hear it.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Ναι! Κι άλλο!

ΑΝΔΡΑΣ 1: Θαυμάσια. Δεν ήταν και τόσο δύσκολο. Θα ήθελα λίγο κρασί τώρα για να ηρεμίσω. Ήταν κουραστική μέρα.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Και μουσική! Τι έγινε η μουσική;

ΑΝΔΡΑΣ 1: Θαυμάσια ιδέα.

(παύση)

ΑΝΔΡΑΣ 1: Τελικά τι γράφει το πακέτο με τα τσιγάρα;

ΑΝΔΡΑΣ 2: Έλα ντε. Δεν μάθαμε ποτέ.

ΑΝΔΡΑΣ 3: Το μικρό γουρουνάκι δεν έχει γλώσσα να μας πει.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Μασκότ, διάβασέ το σε παρακαλώ.

ΜΑΣΚΟΤ: Μάλιστα, κύριε.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Δεν ακούω!

ΜΑΣΚΟΤ: “Μασκότ. Αρμοδιότητες. Κάνει ό,τι του λένε οι τρεις Άνδρες.”

ΑΝΔΡΑΣ 2: Τόσο απλό ήταν;

ΑΝΔΡΑΣ 3: Απίστευτο. Πώς δεν το σιεφτήγαμε;

ΑΝΔΡΑΣ 1: Θα ήθελα κάτι πιο συγκεκριμένο, όμως. Αυτό δεν μου αρκεί.

ΑΝΔΡΑΣ 3: Θα μπορούσα να προτείνω κάτι, αν θέλετε.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Παρακαλώ.

ΑΝΔΡΑΣ 3: Δεν ξέρω πώς θα το πάρετε...

ΑΝΔΡΑΣ 1: Έλα να μου το πεις στο αυτί.

Ο ΑΝΔΡΑΣ 3 ψιθυρίζει κάτι στο αυτί του ΑΝΔΡΑ 1.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Θαυμάσια ιδέα!

ΑΝΔΡΑΣ 3: Να το γράψω στο πακέτο;

ΑΝΔΡΑΣ 2: Αχ τι είναι; Θα σιάσω από περιέργεια!

Ο ΑΝΔΡΑΣ 3 το γράφει στο κουτί και το δίνει στον ΑΝΔΡΑΣ 2.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Φανταστικό! Απερίγραπτο! Σπουδαίο!

Ο ΑΝΔΡΑΣ 2 το δίνει στον ΑΝΔΡΑΣ 1 και ο ΑΝΔΡΑΣ 1 στον ΜΑΣΚΟΤ.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Ορίστε η αρμοδιότητά σου.

Ο ΜΑΣΚΟΤ διαβάζει.

ΜΑΣΚΟΤ: Κύριε τι λέτε; Σας παρακαλώ, όχι! Μην με βάλετε να το κάνω αυτό.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Σε ποιο δωμάτιο βρισκεσαι, Μασκότ;

ΜΑΣΚΟΤ: Στο Χρυσό, κύριε.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Τι κάνουμε εδώ;

ΜΑΣΚΟΤ: Προσφέρουμε απόλαυση, κύριε.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Κάνε την δουλειά σου λοιπόν και άσε τα παρακαλετά.

Σβήνουν τα φώτα. Η μουσική δυναμώνει και ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ αρχίζει να μουγκρίζει και να βογκάει.

7^η ΣΚΗΝΗ

Καμπαρέ. Σκηνή με Νέον φώτα και προβολείς. Ένας προβολέας πέφτει πάνω στον Χορευτή, ο οποίος κοιμάται. Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1 και η ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2 ξεκινούν την παράσταση. Η πρώτη σεξουαλική και άκρως ενεργητική, ενώ η δεύτερη το ακριβώς αντίθετο.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Και τώρα είναι η μεγάλη ώρα της μεγάλης παρουσίασης του μεγάλου, του θεσπέσιου, του ατελείωτου, υπέρλαμπρου Σέβι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα τι συμβαίνει; Πού βρισκομαι;

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα αγόρι. Μικρό αγόρι. Τόσο δα, σαν αυτό το μήλο. Κόκκινο μήλο. Ούτε μπλε, ούτε ροζ! Να το, ολόλαμπρο, ένα κόκκινο μήλο. Κυλούσε ελεύθερο και άφηγε τον κόσμο να γευτεί. Οι μέρες κυλούσαν και το αγόρι μεγάλωνε και μεγάλωνε και πλέον δεν μπορούσε. Δεν χωρούσε. Είχε γίνει τόσο μεγάλο και τόσο βαρύ, είχε γίνει σαν μια τεράστια ψωλή. Συγγνώμη, αυτό δεν θα 'πρεπε να ακουστεί! Περπατούσε αργά και όλοι έλεγαν.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Θα 'ναι από τα γηρατειά.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ίσως είναι από τη δύσκολη ζωή.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Μπα...Μάλλον από το πολύ κρασί.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Περπατούσε και σε κάθε βήμα, παρ' τον κάτω. Δεν μπορούσε πλέον να σταθεί.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Θα πιαστώ από την κολώνα της Δ.Ε.Η.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Μάταιη διαδρομή. Η λύση είναι μία.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Πείτε μου, σας παρακαλώ, αγαπημένη Ερασμία.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Ήρθε η ώρα το παιδί να ερωτευτεί.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Χριστός κι η μάνα του. Ποια γιαντέμω θα βρεθεί;

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Ίσως να 'ναι μια κοντή.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Θα 'λεγα καλύτερα χοντρή.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Τελικά βρήκε μια τυφλή.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Είναι η αγάπη φονικό, που ζωντανό σ' αφήνει. Είν' η αγάπη όνειρο που θέλεις για να τρέξεις μα από τη γη τα πόδια σου δεν λες να ξεκολλήσεις.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ειν' η αγάπη χειμαρρός. Χιμάει και σε συντριβει. Την γνώρισα και όχι, αγαπημένες θεατρίνες. Δεν ήταν κοντή, ούτε χοντρή. Σίγουρα ήτανε χαζή, γιατί δεν κατάλαβε ότι δεν θα αγαπούσα ποτέ γυναίκα, σε τούτη τη ζωή.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Σε μισώ κακούργε. Σε μισώ! Πες μου, γιατί μου το 'κανες αυτό; Εγώ σε αγάπησα, σαν να ήσουν πέτρα στο νεφρό. Σαν να ήσουν σπέρμα στο πρωτό. Σαν να ήσουν...

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Σουβλιά στο... μηριαίο οστό.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Όχι, άλλο ήθελα να πω. Τελείωσε! Εδώ μπροστά σου αυτοκτονώ!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Έτσι, τούτη η δεσποινίς, έφυγε χωρίς να της ευχηθεί κανείς. Έκλαψα κι εγώ. Στην κηδεία έβαλα κόκκινο παλτό. Δηλώνει το αίμα μες στα σωθικά και το πόνο από την απροειδοποίητη κλωτσιά. Ήταν εκεί η στρίγκλα η γριά.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Θα σε χτυπάω μέχρι να συρθείς. Μέχρι να παρακαλέσεις το Θεό για να σωθείς. Το παιδί μου έφυγε και δεν ξέρω πώς να σταματήσω να πονώ.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα δεν φταίω εγώ για όλο αυτό. Ήταν η στιγμή κακιά. Αχ, άκαρδη, αλήτισσα, μικρή καρδιά, γιατί δεν βρίσκεις μια φωλιά;

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Έτσι το αγόρι, το μαυροφορεμένο απ' τη ζωή, σταμάτησε να τρώει, σαν τρελή. Έχασε είκοσι ή τριάντα ήταν τα κιλά;

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Κι αυτά για να πείσει, ότι την αγαπούσε αληθινά.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Την αγαπούσα αληθινά!

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1+2: Άστα σε μας αυτά.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ίσως ήθελα να χάσω και κιλά. Αλλά να κι εγώ εδώ μπροστά αφήνω τη μάταιη ζωή, σαν να 'ταν η αγάπη αληθινή.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Να, εδώ μπροστά αυτοκτονεί!

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Έτσι έζησαν αυτοί ...

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Νεκροί.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Κι εμείς σκατά!!

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Σκατά. Τι μαλακία ήταν αυτή σήμερα; Μπορείς να σταματήσεις να μου τρως τις ατάκες;

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Άντε γαμήσου! Αν αργείς να μπει, ποιος θα καλύψει τα κενά σου;

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Κόφτο, γιατί δεν το 'χω σε τίποτα να 'ρθω, να σου τραβήξω μία να πας απέναντι.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Πριν το κάνεις, δεν ανοίγεις καλύτερα τα ποδαράκια σου, στον έτσι, να σου δώσει κανένα ρόλο; Γιατί την Ιουλιέτα ξέρω πώς την πήρες!

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2 αρχίζει να τραβάει τα μαλλιά της ΘΕΑΤΡΙΝΑΣ 1.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Άσε με! Πονάω! Σταμάτα!

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Εσύ σταμάτα να με προσβάλεις συνέχεια.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Σταμάτα!! Μη... Έχω τα ράμματα εδώ! Σταμάτα!

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Ωραία. Σταματάω. Πήγαινε δεξ το ταμείο, να πληρωθούμε και δρόμο.

Η ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1 φέρνει ένα κουτί γεμάτο κέρματα και τα μετράει.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Καλά τα πήγαμε σήμερα.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Ο καινούριος.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Μπράβο, μωρό μου. Δεν τα πήγες κι άσχημα. Τσάκω το πενήνταράκι σου.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Τι πενήνταράκι; Εικοσαράκι. Εμείς τη βγάλαμε τη παράσταση.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Καλά. Φέρ' τα πίσω. Πάρε εσύ αυτά. Εσύ πήρες. Κι εγώ τα υπόλοιπα.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Μα πήρες περισσότερα.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Δεν πήρα περισσότερα! Όσα μου αξίζουν!

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Φέρε να τα μετρήσω.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Όχι, δεν στα δίνω. Βαρέθηκα την καχυποψία σου και την γρινία σου και βαρέθηκα την φωνή σου. Απαίσια φωνή! Όλο ουρλιάζεις μέσα στα αυτιά μου! Σε είκοσι ανθρώπους παίζουμε, όχι σε ολυμπιακό στάδιο. Ηλίθια!

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Φέρε τώρα τα λεφτά! Φέρ' τα! Κλέφτρα!

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Παράτα με!

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Βούλωσε το, γιατί θα...!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Με συγχωρείτε, δεν θέλω να σας διακόψω...Εγώ δεν πληρώθηκα. Τα πήρατε πίσω.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Άι στο διάολο κι εσύ! Μόνο τα φτερά σου λείπανε από τη παράσταση! Φύγε! Δεν κάνεις για εδώ! Έχουμε γεμίσει πούστηδες...

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα εσείς είπατε ότι ήμουν καλός.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Αυτό είναι το καλός; Ρεζίλι γίναμε και πήρες κι εμάς στο λαιμό σου!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν ήξερα τα λόγια. Κοιμόμουν. Με ζυπνήσατε και έπρεπε να χορέψω. Δεν ήξερα πώς. Είπατε ότι ήμουν καλός.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 2: Δεν είπα καλός. Κουτσός είπα. ΚΟΥ-ΤΣΟΣ.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Έπρεπε να μου είχατε δώσει τα λόγια, να ξέρω τι να πω.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Λόγια λέει... Ποιος ξέρει λόγια εδώ, μωρό μου; Αυτοσχεδιάζουμε. Σε καμπαρέ βρίσκεσαι. Δεν κάνουμε πρόβες εδώ! Βουτάς και ό,τι ψάρια πιάσεις. Το 'πιασες; Άντε τώρα, δρόμο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα, εδώ είναι το μόνο δωμάτιο, που θα μπορούσα να μείνω.

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1: Έξω! Δεν θα το ζαναπώ!

ΘΕΑΤΡΙΝΑ 1+2: ΕΞΩ!!!

8η ΣΚΗΝΗ

ΜΑΣΚΟΤ: Συγχαρητήρια! Ήσουν φανταστικός!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Με διώζανε.

ΜΑΣΚΟΤ: Φαντάσου να έμενες, πόσο χειρότερος θα ήσουν.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Έπεφτα συνέχεια. Το πόδι μου, συνέχεια με προδίδει.

ΜΑΣΚΟΤ: Ακόμα καλύτερα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ήταν σκέτη αποτυχία. Έγινα ρεζίλι.

ΜΑΣΚΟΤ: Ήσουν στο δωμάτιο του Φωτός. Εκεί όλα φαίνονται.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι, έμαθαν τα πάντα για μένα. Τα έλεγα από μόνος μου. Τα είπα όλα! Και γέλαγα. Σαν να ήταν αστεία! Αλλά όταν τα σκέφτομαι τώρα υποφέρω. Εκεί δεν με πείραζε. Ήμουν ελεύθερος. Ό,τι και να έκανα, έτσι θα ένιωθα.

ΜΑΣΚΟΤ: Είναι τεράστια απόλαυση να βλέπεις έναν άνθρωπο να προσπαθεί, να τολμά ξανά και ξανά, να πιστεύει για έναν παράδοξο λόγο, ότι αυτή τη φορά θα τα καταφέρει και τελικά να πέφτει. Εξαιρετικό. Εκεί στηρίζεται η κωμωδία.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Κωμωδία κάνουμε;

ΜΑΣΚΟΤ: Τραγική Κομεντί.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Βρέθηκα στη μέση της παράστασης. Δεν με ενημέρωσε κανείς.

ΜΑΣΚΟΤ: Δεν τελειώνει και δεν αρχίζει. Είμαστε διαρκώς στη μέση! Είναι φοβερό! Εγώ πάντως, στη θέση σου θα έβαζα τα ποδάκια μου, αναπαυτικά, πάνω στο τραπέζι, τα χέρια πίσω από το κεφάλι και θα σφύριζα. Να έτσι...

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είχα ευθύνη.

ΜΑΣΚΟΤ: Η ευθύνη σου ήταν να είσαι εκεί, δηλαδή εδώ, δηλαδή παντού. Όλα τα άλλα περιττά.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Θέλω να φύγω. Θέλω να πάω σπίτι.

ΜΑΣΚΟΤ: Το σπίτι σου ψάχνουμε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Προτιμώ να μείνω έξω.

ΜΑΣΚΟΤ: Πρέπει να βρούμε το δωμάτιο που ανήκετε, αγαπητέ μου.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Χθες είδα ένα όνειρο, πολύ παράξενο. Με χρυσές πιατέλες και φαγητά και κάποιοι γελούσαν. Δεν μπορούσα να τους δω. Ήσουν κι εσύ, νομίζω..

ΜΑΣΚΟΤ: Τα όνειρα είναι για να ονειρευόμαστε και η αλήθεια για να τη γευόμαστε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μου έβαλαν ένα μήλο στο στόμα και...

ΜΑΣΚΟΤ: Αυτό το δωμάτιο, σου άρεσε; Πρέπει να αποφασίσεις επιτέλους! Πρέπει να πάρεις μία απόφαση. Δεν έχουν μείνει πολλά ακόμα. Λέγε! Σου κάνει το δωμάτιο του Φωτός; Λέγε!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα τι έπαθες; Δεν ανήκω σε κανένα από αυτά τα ηλίθια δωμάτια. Δεν καταλαβαίνεις; Θέλω απλά να χορεύω. Δεν ξέρω να κάνω κάτι άλλο. Το πόδι μου...

ΜΑΣΚΟΤ: Ξέρεις να πονάς. Ήρθε η ώρα να σε συνοδεύσω στο Δωμάτιο του Πόνου.

Μπαίνει στο δωμάτιο η ΚΥΡΙΑ με ένα μπαστούνι, χωρίς μαλλιά και κουβαλάει μαζί της ένα παράθυρο, στον ώμο.

ΚΥΡΙΑ: Καλησπέρα. Θα μπορούσα να τοποθετήσω το παράθυρό μου εδώ;

ΜΑΣΚΟΤ: Βεβαίως. Παρακαλώ.

ΚΥΡΙΑ: Με λένε Μάιρα. Έχω αρκετό καιρό εδώ. Μ' αρέσει να κοιτάω τα πουλιά έξω από το παράθυρο. Θα σας πειράζε να τα κοιτάζω εδώ;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είναι σπασμένο. Δεν κρύνετε;

ΚΥΡΙΑ: Αλήθεια; Δεν το πρόσεξα. Μ' αρέσουν τα γαλάζια. Δεν ξέρω πώς τα λένε. Σαν να πετάει λίγος ουρανός στη γη. Κι αυτά με τον κίτρινο λαιμό. Το χρώμα στα φτερά τους είναι υπέροχο. Μπορώ να κάθομαι ώρες να τα κοιτάζω. Μπορείτε να κάτσετε αν θέλετε κι εσείς.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Πονάτε;

ΚΥΡΙΑ: Ναι. Χθες έχασα το μικρό μου. Είχε κουρνιαξει μέσα στη φωλιά του και δεν έβγαινε. Είχε μέρες να φανεί. Μάλλον πέθανε από το κρύο. Τα μικρά δεν αντέχουν τόσο χαμηλές θερμοκρασίες.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Εσείς, εννοώ.

ΚΥΡΙΑ: Τι εγώ;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Αν πονάτε.

ΚΥΡΙΑ: Όχι. Γιατί; Με βλέπετε χτυπημένη. Για το μπαστούνι λέτε; Σας ξεγέλασε, ε; Το έχω για να μην περιμένω πολύ ώρα στην ουρά. Ακόμα και εμείς πάμε με σειρά προτεραιότητας. Η Ρέιν, επειδή είναι ξαδέρφη της Σορ, που φτιάχνει τους καφέδες, πάντα παίρνει πρώτη και γι' αυτό παίρνει πρώτη και κρουασάν, ζεστό. Εγώ πάντα έπαιρνα από τα τελευταία. Η σοκολάτα δεν αξίζει αν δεν την φας ζεστή. Το ίδιο και με τον Φουλ, που ο γιος του έχει σχέση με την κόρη της. Τον βάζει από την πίσω πόρτα και κρυφά του βάζει και ένα πακέτο τσιγάρα στην τσέπη. Για να μην σας τα πολυλογώ, με το μπαστούνι βρήκα την υγεία μου. Κάνω δυο τρία αχ και βαχ και κατευθείαν με πάνε μπροστά. Εγώ τότε τους λέω πως δεν χρειάζεται, αλλά στον πόνο είμαστε όλοι αλληλέγγυοι. Μετά αποσύρομαι στο σαλονάκι και ταΐζω τα πουλάκια μου. Αυτά δεν ξέρουν από προτεραιότητες.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Γιατί είστε εδώ;

ΚΥΡΙΑ: Αχ, τα πουλάκια μου... Όταν τους τραγουδάω, έρχονται στο περβάζι και κάθονται παρέα μου, μέχρι να τελειώσω.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είστε άρρωστη;

ΚΥΡΙΑ: Καμιά φορά με συνοδεύουν κιόλας. Κελαηδούν μαζί μου. Είναι υπέροχο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Εγώ έχω πρόβλημα με το πόδι μου. Δεν ξέρω αν θα καταφέρω να ξαναχορέψω.

ΚΥΡΙΑ: Άκου να δεις μικρέ, εμείς εδώ δεν έχουμε κρεβάτια για άλλους. Γεμίσαμε! Όποιος δεν ξέρει τι να κάνει, έρχεται εδώ! Τι είμαστε; Ίδρυμα; Να φύγεις από δω μέσα, τώρα αμέσως! Γρήγορα! Δεν έχουμε θέσεις για άλλους. Δρόμο!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα εσείς τι έχετε;

ΚΥΡΙΑ: Δεν έχω. Γι' αυτό είμαι εδώ. Γιατί ό,τι μου δόθηκε, το έχασα. Εδώ είμαστε οι χαμένοι. Αυτοί που έχασαν και χάθηκαν. Αυτοί που κουβαλάνε παράθυρα και φαντάζονται δυο, τρία περιστέρια για να μπορέσουν να κοιμηθούν το βράδυ. Γι' αυτό έξω από δω. Δεν έχουμε άλλο χώρο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα τι χάσατε;

ΚΥΡΙΑ: Την πίστη μου. Έξω! Γεμίσαμε πια. Έξω! Πάρε κι αυτό και έξω!

Η ΚΥΡΙΑ τού δίνει το μπαστούνι και φεύγει με το παράθυρό της αγκαλιά.

ΜΑΣΚΟΤ: Πώς σου φάνηκε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν ξέρω.

ΜΑΣΚΟΤ: Γεμάτη ενέργεια ε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Σηκώνει ολόκληρο παράθυρο στους ώμους της.

ΜΑΣΚΟΤ: Δύσκολο φαίνεται.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν έχω κανένα κοινό μ' αυτούς.

ΜΑΣΚΟΤ: Ο πόνος είναι κοινός.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα αυτοί φαίνονται να μην πονάνε.

ΜΑΣΚΟΤ: Κι αυτό σημαίνει ότι δεν πονάνε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν ξέρω. Αφού λέγεται 'Ξενοδοχείο του Πόνου' δεν καταλαβαίνω γιατί πονάω μόνο εγώ.

ΜΑΣΚΟΤ: Πονάς γιατί...

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Γιατί;

ΜΑΣΚΟΤ: Γιατί...

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μίλα. Γιατί δεν μιλάς;

ΜΑΣΚΟΤ: Δεν ξέρω πώς να το πω.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Πες μου Μασκότ!

Ο Μασκότ κάνει εκφράσεις πόνου και βογκάει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν καταλαβαίνω. Γιατί πονάω;

ΜΑΣΚΟΤ: Γιατί δεν ξεχνάς ότι πονάς.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Είναι θέμα μνήμης;

Μπαίνει μέσα ο ΚΥΡΙΟΣ με το καπέλο.

ΚΥΡΙΟΣ: Με συγχωρείτε, εδώ είναι το Δωμάτιο της Λήθης;

ΜΑΣΚΟΤ: Εσύ αποφασίζεις.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Αυτό είναι το Δωμάτιο..

ΚΥΡΙΟΣ: Της Λήθης! Δεν αντέχω άλλο! Θέλω να τα ξεχάσω όλα.

ΜΑΣΚΟΤ: Ξέχασέ τα. Ποιος σε κρατάει;

ΚΥΡΙΟΣ: Δεν είναι τόσο εύκολο. Το κορίτσι μου, το κοριτσάκι μου με παράτησε.

ΜΑΣΚΟΤ: Γι' αυτό στεναχωριέστε; Βρείτε άλλη. Καλά δεν λέω;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα ο άνθρωπος υποφέρει.

ΜΑΣΚΟΤ: Όποιος δεν έχει τι να κάνει τη σήμερα ημέρα, υποφέρει.

ΚΥΡΙΟΣ: Την βλέπω στον ύπνο μου, στον ζύπνιο μου. Δεν αντέχω άλλο. Θα τρελαθώ!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Θέλετε να ξεχάσετε;

ΚΥΡΙΟΣ: Πολύ!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Πώς θα το καταφέρετε;

ΚΥΡΙΟΣ: Εδώ μου είπαν έρχονται αυτοί που θέλουν να ξεχάσουν.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Και τι κάνουν;

ΚΥΡΙΟΣ: Βρίσκουν έναν νέο πόνο και ξεχνάνε το παλιό. Είναι θέμα συγκέντρωσης.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα πώς;

ΚΥΡΙΟΣ: Θα σας εξηγήσω! Μου τα έγραψαν κιόλας, για να μην τα ξεχάσω, όταν έρθω εδώ μέσα. Έχουμε τα εξής υλικά: ουίσκι, τραπουλόχαρτα, βιβλία, ένα σφυρί, ένα πάτο, ένα κάρδο. Ά και ένα βάλτο. Υπάρχει και μια κάσα, κάπου εδώ. Να τη, την βρήκα. Εύλινη, από καρυδιά. Με τι θα ξεινήσεις εσύ;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Το ουίσκι.

ΚΥΡΙΟΣ: Τι θες να ξεχάσεις;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Το πόδι μου. Με πονάει.

ΚΥΡΙΟΣ: Ωραία. Πιες το μονορούφι.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ το πίνει.

ΚΥΡΙΟΣ: Πώς σου φαίνεται;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Καλό, αλλά με πονάει ακόμα.

ΚΥΡΙΟΣ: Πιες κι άλλο. Το λέει ξεκάθαρα. Όσο δεν πιάνει, επαναλαμβάνεις!

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ πίνει κι άλλο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Θα ήθελα να το ξεριζώσω από τη ρίζα.

ΚΥΡΙΟΣ: Κι άλλο.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ πίνει κι άλλο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν το αντέχω! Θέλω να το δαγκώσω!

ΚΥΡΙΟΣ: Κι άλλο. Μονορούφι. Συνέχισε.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ πίνει κι άλλο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Το μισώ κι αυτό και όλους όσους του μοιάζουν!

ΚΥΡΙΟΣ: Κι άλλο.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ πίνει κι άλλο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Θέλω να το πονέσω, όσο με πονάει. Θέλω να το χτυπήσω, να καταλάβει τι νιώθω! Το μισώ! Θέλω να πονέσει!

ΚΥΡΙΟΣ: Το τελευταίο.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ πίνει κι άλλο.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Με πονάει τόσο που πολλές φορές θα ήθελα να το το λιώσω με τα ίδια μου τα χέρια! Θέλω να το χτυπήσω με ένα σφυρί. Να το τσακίσω! Θέλω να καταλάβει τι μου έκανε.

ΚΥΡΙΟΣ: Κοίτα! Ένα σφυρί.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δώστο μου!

ΚΥΡΙΟΣ: Θα το κάνεις; Πιες άλλο ένα. Φαίνεται δύσκολο!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Θα το κάνω! Είμαι πιο δυνατός από τον πόνο.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ πίνει κι άλλο.

ΚΥΡΙΟΣ: Θες να μετρήσω; Ίσως βοηθήσει. Ένα, δύο...

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ο Μασκότ τι κάνει;

ΚΥΡΙΟΣ: Διαβάζει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Γιατί;

ΚΥΡΙΟΣ: Μάλλον θα θέλει να ξεχάσει τον εαυτό του.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Εντάξει. Μέτρα.

ΚΥΡΙΟΣ: Αχ, πώς μπορείς; Ένα, δύο..

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ χτυπά με δύναμη το πόδι του, ξανά και ξανά με το σφυρί.

ΚΥΡΙΟΣ: Τώρα;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν νιώθω τίποτα.

9η ΣΚΗΝΗ

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ είναι μόνος του και κοιτάει μπροστά. Το πόδι του είναι αποκρουστικό, αλλά ο ίδιος δεν δίνει καμία σημασία. Ξαφνικά δύο μεγάλα δέντρα φουτρώνουν στην σκηνή και μπαίνει μέσα ο ΤΙΚΙ, ο ΤΑΚΑ και ο ΤΟΥΚΟΥ. Έχουν και οι τρεις το ίδιο ύψος και φοράνε τους ίδιους κόκκινους χιτώνες. Περιπατάνε ξυπόλυτοι και έχουν και οι τρεις το ίδιο παιδικό βλέμμα. Μοιάζουν χαζοί, αλλά δεν είναι. Μοιάζουν να τα βλέπουν όλα σαν να είναι η πρώτη φορά.

ΤΙΚΙ: Καλησπέρα. Είμαι ο Τίτι.

ΤΑΚΑ: Καλησπέρα. Εγώ είμαι ο Τάκα.

ΤΟΥΚΟΥ: Κι εγώ ο Τούκου. Καλησπέρα.

ΤΙΚΙ: Με συγχωρείτε, αλλά πρέπει να σας σηκώσω.

ΤΑΚΑ: Ναι, ίσως από κάτω σας να κρύβεται αυτό που ψάχνουμε. Το βρήκες ,Τίτι;

ΤΙΚΙ: Όχι, Τάκα.

ΤΑΚΑ: Τούκου, πρέπει να ψάξεις κι εσύ!

ΤΟΥΚΟΥ: Συγγνώμη, ξεχάστηκα. Πού να ψάξω;

ΤΑΚΑ: Γύρω γύρω.

ΤΟΥΚΟΥ: Γύρω γύρω, κάτω ή γύρω γύρω, πάνω;

ΤΑΚΑ: Παντού!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα ποιοι είστε;

ΤΙΚΙ: Εγώ είμαι ο Τίτι.

ΤΑΚΑ: Εγώ, ο Τάκα.

ΤΟΥΚΟΥ: Κι εγώ ο Τούκου. Καλησπέρα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ τι κάνετε εδώ πέρα;

ΤΙΚΙ: Συνήθως δεν κάνουμε απολύτως τίποτα.

ΤΑΚΑ: Εννοεί ότι κάνουμε τίποτα.

ΤΙΚΙ: Εννοώ ότι το τίποτα είτε το κάνεις, είτε δεν το κάνεις το αποτέλεσμα πάντα είναι τίποτα και αυτό έχει πολύ πλάγια, αν το σκεφτείς! Αλλά και αν δεν το σκεφτείς, πάλι πλάγια θα έχει.

ΤΑΚΑ: Εδώ είναι το Δωμάτιο του Τίποτα.

ΤΟΥΚΟΥ: Δεν χρειάζεται να κάνεις κάτι. Το τίποτα αρκεί.

ΤΙΚΙ: Περπατάς, χωρίς να κάνεις τίποτα.

ΤΑΚΑ: Τρώς, χωρίς να κάνεις τίποτα.

ΤΟΥΚΟΥ: Υπάρχεις, χωρίς τίποτα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν καταλαβαίνω. Σας παρακαλώ! Εξηγήστε μου ξανά! Δεν καταλαβαίνω.

ΤΙΚΙ: Θεε να δοκιμάσεις; Αλλά μην ξεχάσεις ότι η δοκιμή φέρει πάντα στην αρχή κάτι, αλλά μετά γίνεται τίποτα, μέχρι να φέρεις εσύ κάτι που θα γίνει κι αυτό τίποτα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Τι πρέπει να κάνω;

ΤΑΚΑ: Ψάξε μαζί μας.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα τι ψάχνετε;

ΤΑΚΑ: Ψάξε και θα δεις.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ, ο ΤΙΚΙ και ο ΤΑΚΑ αρχίζουν να ψάχνουν.

ΤΑΚΑ: Τούκου, πρέπει να ψάξεις κι εσύ. Μην κοιτάς απλά.

ΤΟΥΚΟΥ: Συγνώμη, ξεχάστηκα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μήπως ψάχνετε αυτό το μήλο;

ΤΙΚΙ: Για να δω.. Όχι!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μήπως αυτή τη φουσαρμόνικα;

ΤΑΚΑ: Για να δω.. Όχι!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Το σφυρί;

ΤΑΚΑ: Όχι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ε, δεν βρίσκω τίποτα!

ΤΙΚΙ: Συγχαρητήρια. Το βρήκατε!

ΤΑΚΑ: Μπράβο σας! Το βρήκατε πιο γρήγορα απ' όλους! Είστε φοβερός!

ΤΟΥΚΟΥ: Είστε φοβερός!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα, δεν βρήκα τίποτα.

ΤΙΚΙ: Μα εδώ ό,τι και να κάνετε, ό,τι και να ψάξετε, ό,τι και να βρείτε, το τίποτα θα οδηγεί.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Αυτό είναι θλιβερό.

ΤΑΚΑ: Μα είναι μαγικό!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Αφού είναι όλα τίποτα.

ΤΙΚΙ: Καθίστε σε αυτό το παγκάκι.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα δεν υπάρχει παγκάκι.

ΤΙΚΙ: Μα δεν βλέπετε το παγκάκι; Τάκα;

ΤΑΚΑ: Μα φυσικά εδώ υπάρχει ένα ξύλινο παγκάκι! Πράσινο! Τούκου;

ΤΟΥΚΟΥ: Είναι υπέροχο. Ένα ξύλινο αναπαυτικό παγκάκι. Καθίστε.

ΤΙΚΙ: Μπροστά σας τι βλέπετε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν βλέπω κάτι.

ΤΑΚΑ: Προσπαθήστε καλύτερα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Τίποτα.

ΤΙΚΙ: Μα, τυφλός είστε;

ΤΑΚΑ: Δεν το βλέπετε; Είναι μαγικό!

ΤΙΚΙ: Το πιο όμορφο, που έχουμε δει στη ζωή μας.

ΤΟΥΚΟΥ: Τρομερό!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα τι είναι;

ΤΙΚΙ: Φαίνεται τόσο μαλακό.

ΤΑΚΑ: Και τα χρώματα, τόσο έντονα. Μπλε, κόκκινο, πράσινο, κίτρινο.

ΤΟΥΚΟΥ: Είναι ένα όνειρο!

ΤΙΚΙ: Το βλέπετε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Βλέπω κάτι εκεί, ανάμεσα στα χόρτα.

ΤΙΚΙ: Επιτέλους, το είδατε!

ΤΑΚΑ: Αχ, μην κουνιέστε, θα τρομάξει.

ΤΙΚΙ: Κουνήθηκα!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ναι, πετάρισε τα φτερά του.

ΤΙΚΙ: Ποια;

ΤΟΥΚΟΥ: Τα φτερά.

ΤΑΚΑ: Ναι, εγώ μόλις άκουσα το θρόισμα τους στον αέρα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Πετάει!

ΤΙΚΙ: Είναι ένα όνειρο...

ΤΑΚΑ: Μια οπτανσία...

ΤΙΚΙ: Μια πεμπουσία...

ΤΟΥΚΟΥ: Μήπως είναι η ουσία;

ΤΙΚΙ: Μην δίνεις πληροφορίες, Τούκου! Δεν είναι τίποτα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα πρέπει κάπως να το πούμε.

ΤΑΚΑ: Μα αν το κάνουμε, θα το χαλάσουμε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: (πλησιάζοντάς το) Θέλω να το αγγίξω!

ΤΟΥΚΟΥ: Γιατί περπατάτε έτσι;

ΤΙΚΙ: Χορεύει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν χορεύω. Κουτσαίνω.

ΤΑΚΑ: Κουτσαίνετε, σαν να χορεύετε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Χορεύω, σαν να κουτσαίνω.

ΤΑΚΑ: Τι διαφορά έχει;

ΤΟΥΚΟΥ: Μπορώ να το δω;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Καλύτερα όχι. Είναι αποκρουστικό.

ΤΙΚΙ: Για να δω... Είναι φοβερό!

ΤΑΚΑ: Κατακόκκινο σαν τον χιτώνα.

ΤΟΥΚΟΥ: Έχει ξεραθεί σαν να έγινε πριν ένα αιώνα.

ΤΙΚΙ: Λέω να τον βάλουμε να χορέψει πάνω στο σκοινί.

ΤΑΚΑ: Τέλεια ιδέα. Ας το ισιώσουμε.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν βλέπω κανένα σκοινί.

ΤΙΚΙ: Μα δεν βλέπετε το σκοινί; Ένα μεγάλο χρυσό σκοινί. Είναι γερό και κρατάει ολόκληρη τη γη.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν μπορώ. Το πόδι μου είναι διαλυμένο.

ΤΑΚΑ: Ανέβα. Θα σε κρατάμε εμείς.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Σας παρακαλώ. Μην με πιέζετε. Θα πέσω! Αφήστε με. Είναι πολύ ψηλά.

ΤΙΚΙ: Καλά θα το κάνω εγώ. Αλλά μην ξεχάσετε τον κανόνα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ποιον κανόνα;

ΤΟΥΚΟΥ: Όταν ο Τίτι διασχίζει το σκοινί δεν πρέπει να μιλάει κανείς.

ΤΑΚΑ: Συγχαρητήρια, Τίτι! Δεν το έχεις ξανακάνει ποτέ τόσο γρήγορα.

ΤΙΚΙ: Η αλήθεια είναι πως σήμερα είμαι στις καλές μου. Οφείλεται στο πολύ καλά τεντωμένο σκοινί και στην συγκέντρωσή μου. Αν λείπει το ένα από τα δύο δεν μπορώ!

ΤΑΚΑ: Κι αν λείπει το σκοινί;

ΤΙΚΙ: Αυτό δεν με ενοχλεί. Σειρά σας!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν μπορώ σας είπα.

ΤΙΚΙ: Μα ας του πει κάποιος ότι ήδη στέκεται στην μέση.

ΤΟΥΚΟΥ: Πρέπει να σας ενημερώσω ότι ήδη βρίσκεστε στη μέση.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Τι;

ΤΙΚΙ: Τίποτα! Κοιτάζτε δεξιά σας. Τι βλέπετε;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Το χάος.

ΤΑΚΑ: Αριστερά σας;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Τα σύννεφα.

ΤΙΚΙ: Να ξέρετε πως όπου και να πέσετε, το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο. Τίποτα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Θα πεθάνω!

ΤΙΚΙ: Κι αυτό γιατί πρέπει απαραίτητα να είναι κάτι;

ΤΑΚΑ: Ξεκινηστε! Μην χάνετε χρόνο! Ένα, δύο, τρία.

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ περπατάει στο τεντωμένο σκοινί.

ΤΙΚΙ: Πολύ καλά το πάτε! Συνεχίστε!

ΤΑΚΑ: Μην κοιτάτε κάτω! Προχωρήστε! Μπροστά! Μόνο μπροστά!

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Δεν μπορώ! Θα πέσω!

ΤΙΚΙ: Αναπνεύστε. Μην σταματάτε. Ακριβώς εκεί πρέπει να αναπνεύσετε. Μην ξεχνάτε την ανάσα. Η ανάσα σας κρατάει ψηλά. Η ανάσα είναι ο αέρας που χρειάζεστε. Αναπνεύστε. Δεν θέλει βάρος. Ιδρώνετε. Είναι λογικό. Το σώμα αντιστένεται. Το σώμα αντιδρά. Το σώμα θέλει μόνο να κάθεται και να απολαμβάνει. Εσείς όμως μην ξεχνιέστε. Χορέψτε! Μην σταματάτε. Θέλει κι άλλο. Θέλει πιο πολύ. Ο πόνος διεγείρει. Ο πόνος μας κρατάει όρθιους. Πονέστε κύριε. Κι άλλο. Μην αφήνετε τον εαυτό σας λεπτό ήρεμο. Κι άλλο, κι άλλο. Αυτό το τρεμούλιασμα των χειλιών, η αίσθηση ότι χάνετε τον κόσμο κάτω από τα πόδια σας, αλλά θυμηθείτε. Τα πόδια σας δεν τα χρειαζόμαστε. Θέλουμε τα φτερά σας, κύριε. Ανυψωθείτε! Πετάτε! Μπράβο!

ΤΟΥΚΟΥ: Ωχ, ένα κοράκι! Κραααααα!

Ο ΧΟΡΕΥΤΗΣ πέφτει κάτω μετά το σπρώξιμο από τον ΤΟΥΚΟΥ.

ΤΟΥΚΟΥ: Ο χορευτής έπεσε.

ΤΙΚΙ: Τούκου, γιατί το έκανες αυτό;

ΤΟΥΚΟΥ: Συγνώμη, δεν το ήθελα!

ΤΑΚΑ: Τούκου, ντροπή σου! Γιατί το έκανες;

ΤΟΥΚΟΥ: Συγνώμη. Ήθελα να δει ότι δεν έγινε τίποτα.

ΤΙΚΙ: Ωραία, θα ξαναδοιμάσετε;

ΤΑΚΑ: Έχω μια καλύτερη ιδέα. Να τον δέσουμε στο δέντρο και να παίζουμε με τα τόξα μας.

ΤΙΚΙ: Υπέροχο, Τάκα. Ας τον δέσουμε με αυτό το σκοινί. Τούκου, φέρε τα τόξα.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα τι κάνετε; Αφήστε με! Σας παρακαλώ, μην το κάνετε αυτό. Δεν γίνεται να το κάνετε. Λυπηθείτε με! Σας ικετεύω! Αφήστε με! Μα δεν νιώθετε τίποτα; Αφήστε με! Μα γιατί δεν μπορώ να λυθώ; Γιατί δεν μπορώ να κουνηθώ; Δεν υπάρχει σκοινί! Δεν υπάρχει τίποτα! Γιατί δεν μπορώ να κουνηθώ; Λύστε με!

ΤΙΚΙ: Ό,τι πιστεύεις υπάρχει.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Μα δεν το πιστεύω.

ΤΙΚΙ: Ό,τι πασχίζεις να μην πιστέψεις, υπάρχει πιο πολύ.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Πώς θα λυθώ;

ΤΑΚΑ: Τούκου, πού είναι τα τόξα;

ΧΟΡΕΥΤΗΣ: Ω, όχι! Μην με σιοτώσετε. Σας παρακαλώ. Μην το κάνετε. Δεν έκανα τίποτα! Είμαι το τίποτα! Όλη μου η ζωή ήταν τίποτα. Κρυβόμουν από τον εαυτό μου, για να μην δω το τίποτα. Φοβόμουν. Πάντα φοβόμουν. Το τίποτα. Ήμουν αδερφή. Η αδερφή. Ένας πούστης. Ο πούστης. Αλλά ήμουν εγώ. Το τίποτα. Δεν έχω άλλο ρόλο, να παίζω. Κανείς δεν ξέρει πώς είναι να είσαι αυτό, που δεν πρέπει να είσαι. Το τίποτα. Πόση προσπάθεια κάνεις, για να πείσεις τον εαυτό σου, ότι είσαι το τίποτα. Όχι για τους άλλους. Για το τίποτα. Σεβαστιανός είναι το όνομα μου ή αλλιώς Σέβι ή αλλιώς τίποτα.

Ο ΤΙΚΙ, ο ΤΑΚΑ και ο ΤΟΥΚΟΥ αρχίζουν να του ρίχνουν με τα τόξα τους. Ο Χορευτής δεν κλαίει. Χορεύει.

10^η ΣΚΗΝΗ

Ο ΜΑΣΚΟΤ βρίσκεται σε μία φάρμα ζώων. Χρόνος άχρονος. Μπορεί να συμβαίνει πολύ πριν ή πολύ μετά από την συνάντησή του με τον Σέβι. Ταΐζει άλογα, γουρούνια και κότες.

ΜΑΣΚΟΤ: Έλα, αγόρι μου, φάε λίγο ακόμα. Ταλαιπωρήθηκες, αλλά έτσι πάει. Πρέπει να ταλαιπωρηθείς. Πονάς; Κοίτα πόσα εμπόδια πέρασες. Σήμερα φτάσατε το 1,5 μέτρο, αγαπητέ. Σπάνιο άλμα για ζώα του είδους σας. Μα εσείς γεμίσατε λάσπες. Θα σας σκουπίσω. Μην φοβάστε, είστε καθαρός τώρα. Κι εσύ, Τιτίκα έλα ‘δω, μωρή. Πουλ πουλ πουλ πουλ. Πού τρέχεις εσύ, βρε καφερή; Δεν σου έφτασε το κυνηγητό; Δεν χόρτασες; Πέτα μωρή! Πέτα! Τι στα ‘δωσε ο Θεός τα φτερά; Τι θα σε κάνω εσένα; Άντε έλα να φας. Κότες... Μόνο πίτουρα τρώτε... Κι εσείς, κύριε, παρακαλώ, περάστε. Κυλιστείτε μέσα στις λάσπες, άφοβα. Όλος ο βούρκιος δικός σας. Για σας είναι φτιαγμένος. Με τα χεράκια μου. Απολαύστε τον. Απολαύστε! Ναι, δεν χρειάζεται τίποτα. Ναι, τίποτα. Απολαύστε.

ΤΕΛΟΣ